SJORS

van de Rebellenclub

19 september 1964
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 38

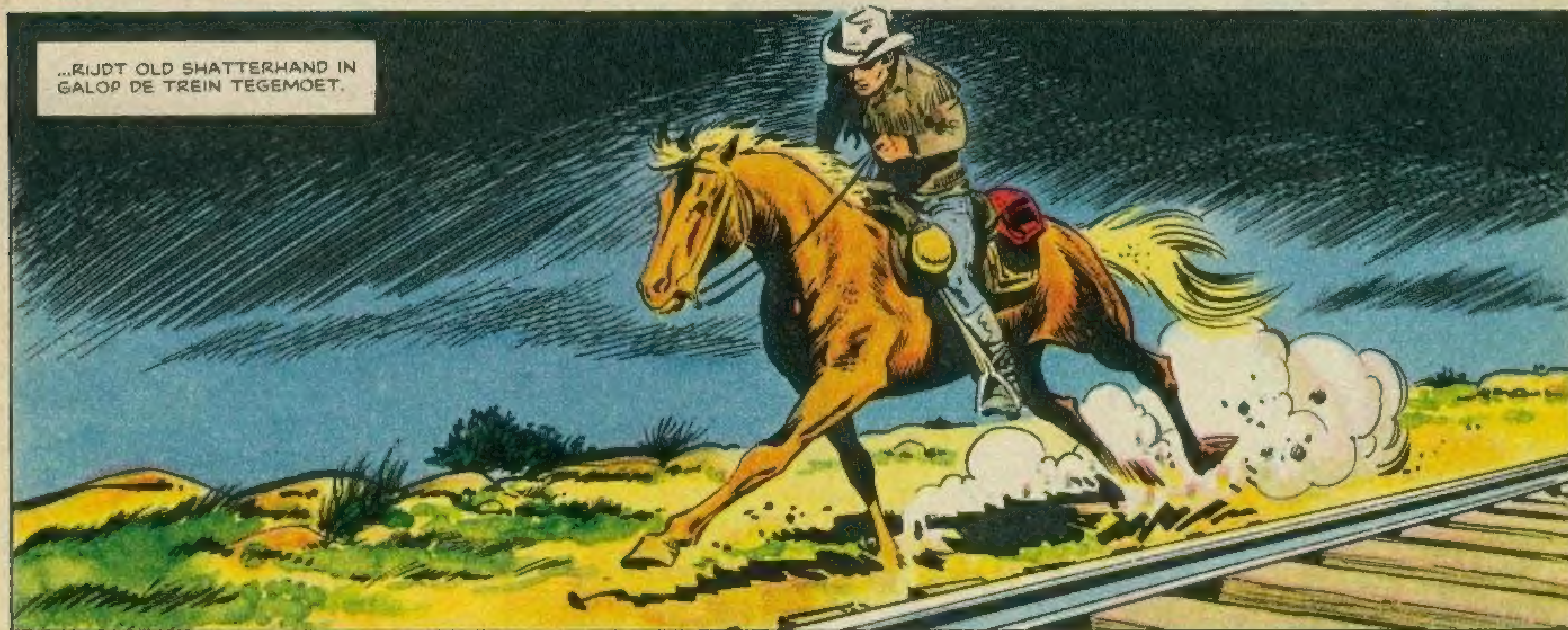

OLD SHATTERHAND
EN WINNETOU
DOOR DR. KARL MAY

AHA! ZIJ WILLEN EEN OVERVAL OP DE TREIN PLEGEN!

EVEN LATER VOEGT OLD SHATTERHAND ZICH WEER BIJ SANS-EAR.
WAT HEB JIJ ONTDEKT?
JE KENT DE OGEL-LALA'S WEL. ZE VORMEN EEN STAM VAN DE SIOUX-INDIANEN. DIE ZIJN VAN PLAN DE TREIN TE OVER-VALLEN. EEN BARRICADE HEBBEN ZE AL OP-GERICHT EN...

WE MOGEN HEN NIET ONGESTOORD HUN GANG LATEN GAAN. VOORUIT! JIJ ZORGT, DAT DE TREIN TIJDIG STOPT. EN IK BLIJF HIER OM EEN OOGJE IN HET ZEIL TE HOUDEN.

TERWIJL DE AVOND BEGINT TE VALLEN...

...RIJDT OLD SHATTERHAND IN GALOP DE TREIN TEGEMOET.

WANNEER HIJ ZO VER VAN DE INDIANEN VERWIJDERD IS, DAT DEZEN ER NIETS VAN ZULLEN MERKEN ALS DE TREIN TOT STILSTAND KOMT, WACHT HIJ RUSTIG TOT HET LICHT VAN DE LOCOMOTIEF ZICHTBAAR WORDT. DAN STEEKT HIJ EEN FAKKEL AAN EN ZWAAIT ERMEE OM DE MACHINIST TE WAAR-SCHUWEN.

DE TREIN STOPT VLAK BIJ OLD SHATTERHAND.
U MOET NIET VERDER RIJDEN! ER DREIGT GEVAAR!

WAT IS ER AAN DE HAND? WAAROM STOPPEN WE?

INDIANEN WILLEN U OVERVALLEN!
VOOR INDIANEN BEN IK NIET BANG. STAP GAUW IN EN RIJD MET ONS MEE. DAN KUNT U ONS WIJZEN WAAR ZE ZIJN.

NEE, LIEVER NIET! DAT ZOU ZELFMOORD BETEKENEN! LAAT EEN PAAR MANNEN MET ME MEEGAAN, DAN KUNNEN WIJ DE INDIANEN ONVERWACHTS VAN ACHTEREN AANVALLEN.

IK BEN HIER DE BAAS! U MOET MIJ GEHOORZAMEN! KOM, STAP IN, DAN KUNNEN WE VERDER RIJDEN.

DE ZELFVERZEKERDE CONDUCTEUR WORDT PLOTSELING DOOR EEN KRACHTIGE HAND OMHOOG GEHESEN...
OLD SHATTERHAND VERWACHT VAN NIEMAND BEVELEN!!!
WAT OVERKOMT ME NU???

...EN OP DE LOCOMOTIEF GEZET.
WAT MIJ BETREFT KUN JE JE EIGEN SCALP GERUST AAN DE INDIANEN CADEAU DOEN!

DE MIJNE GUN IK DE OGELLALA'S VOORLOPIG NOG NIET!!!

IK DACHT, DAT JE VERSTERKING ZOU MEEBRENGEN!
HET IS ME NIET GELUKT. DIE LUI WILDEN NIET NAAR ME LUISTEREN. TOCH MOETEN WE EEN BLOEDBAD ZIEN TE VOORKOMEN!

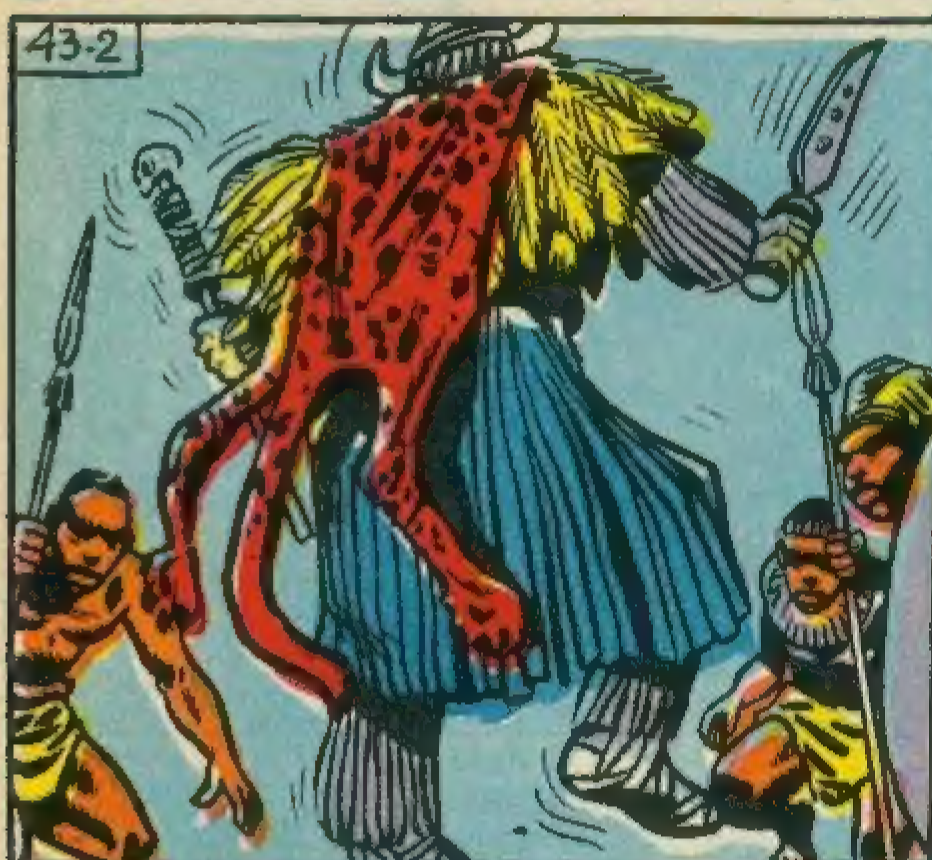

MET DONDEREND GERAAS SPOEDT DE TREIN ZICH DOOR DE DUISTERNIS IN DE RICHTING VAN DE BLOEDDORSTIGE INDIANEN.

Vermomd als tovenaar
was Tiger Joe
het Gebelendorp binnengedrongen,
op zoek naar
Sheila Keeler en haar metgezellen. .

TIGER JOE

redder in de nood

TIGER JOE redder in de nood

VOLGENDE WEEK ZIEN WE ONZE VRIENDEN TERUG IN EEN AANSLUITEND AVONTUUR, GETITELD: **TIGER JOE en de ivoorstropers**

Marika Rökk

Kunt u mij iets vertellen over Marika Rökk? Joske van der Linden, Schinnen

Marika Rökk werd geboren op 3 november 1913. Zij kwam ter wereld in Cairo als dochter van een Hongaarse architect, die van de Egyptische regering opdracht had gekregen bruggen te bouwen in het Nijlgebied. Als klein meisje kwam Marika in het geboorteland van haar vader terecht en toen al was het liefste dat zij deed dansen. Haar vader ontdekte al spoedig dat zijn dochter talent had en toen de familie naar Parijs verhuisde, kreeg Marika dansles bij Legat. Er werd vier tot vijf uur per dag getraind. Op haar elfde jaar trad ze op in de wereldbekende Moulin Rouge en twee jaar later bood een leidster van een Amerikaanse dansgroep haar 60 dollar per week, als ze drie solonummers wilde dansen. Als Hongaars „wonderkind" werd Marika lid van deze groep. Hier trok ze de aandacht van de grote man van Broadway: Florence Ziegfeld. Zo kwam ze bij de „Ziegfeld Follies" terecht. In een danswedstrijd kreeg ze de titel „Queen of Pirouettes" en haar salaris werd verhoogd tot 400 dollar per week. Inmiddels was haar werkvergunning in Amerika verlopen, zodat Marika Rökk noodgedwongen naar Europa terug ging. In 1931 tekende ze een contract met de „Wintergarten" in Berlijn. Zij danste achtereenvolgens in Cannes, Parijs, Londen en Boedapest. In 1935 werd de film „Leichte Kavallerie" opgenomen, die geregisseerd werd door de man met wie

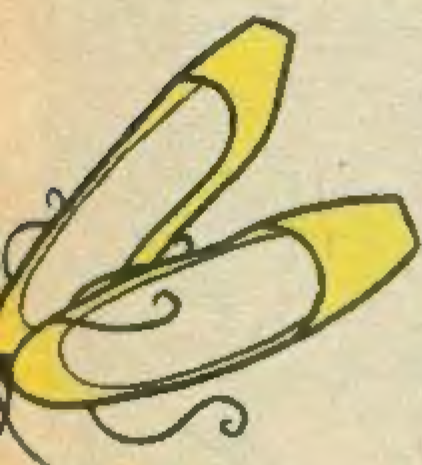
ze later trouwde: Georg Jacoby. In 1936 volgde „Heisses Blut". In 1939 volgde haar grote succes met „Hallo Janine" met de bekende Peter Kreuder-schlager „Auf dem Dach der

Marika Rökk in een showfilm tijdens een komische en acrobatische scène.

Welt, da steht ein Storchennest". Een groot succes werd de film „Es war eine rauschende Ballnacht" waarin ook Zarah Leander een hoofdrol speelde. Kort voor het einde van de tweede wereldoorlog trok Marika Rökk met haar man en hun dochtertje Gaby naar Radstadt en kreeg, verdacht van spionage, een uitgaansverbod opgelegd. De beschuldigingen waren echter vals.

Ook na de laatste oorlog heeft ze in vele films een hoofdrol vervuld waarvan we noemen: „Kind der Donau", „Sensation in San Remo", „Die Czardasfürstin", „Maske in Blau" en „Die geschiedene Frau". Marika woont in München aan de Benediktenstrasse no. 13.

Marika Rökk in een wervelende Hongaarse dans.

Jean, eigenaar van een chalet in de bergen, bood aan samen met Christine een dokter te gaan halen. Hij was echter iets vergeten en ging terug naar zijn huis. Daar. . .

De vrolijke vijf

van de Edelweiss-school

ZOU DE WANHOPIGE POGING VAN JEAN SUCCES HEBBEN?

HET SCHATEILAND

JIM WAS IN HANDEN GEVALLEN VAN DE MUITENDE BEMANNING VAN DE HISPANIOLA, HET SCHIP WAARMEE DE TOCHT NAAR HET EILAND WAS GEMAAKT. DE KAPITEIN EN ZIJN VRIENDEN ZWIERVEN ERGENS OP HET EILAND ROND. DE MUITERS GINGEN OP WEG NAAR DE SCHAT, WAARVAN DE LIGGING OP EEN KAART STOND AANGEGEVEN.
SILVER VOERDE MIJ MEE ALS EEN HOND AAN DE LIJN. WAS HET OM MIJ TE BESCHERMEN ALS DE ANDEREN KWAAD WILDEN OF WAS HET OM MIJ HET VLUCHTEN TE BELETTEN?

DE TOCHT NAAR DE SCHAT ZOU GEDEELTELIJK PER BOOT PLAATSVINDEN. DE BOTEN LAGEN OP HET STRAND EN OM ZE VLOT TE KRIJGEN MOESTEN WE DE VLOED AFWACHTEN.
NOG EVEN GEDULD, MANNEN, OVER EEN PAAR UURTJES IS HET VLOED!

HOEWEL WE GEMAKKELIJK IN ÉÉN BOOT PLAATS HADDEN KUNNEN NEMEN, WERDEN TOCH DE BEIDE BOTEN BEMAND. SILVER WILDE NIET HET RISICO LOPEN, DAT MIJN VRIENDEN DE ACHTERGEBLEVEN BOOT ZOUDEN VINDEN.

OP AANWIJZING VAN SILVER VOEREN WE TOT AAN DE MONDING VAN EEN RIVIERTJE, WAAR VOLGENS DE KAART DIE HIJ VAN DE DOKTER GEKREGEN HAD, EEN GROTE BOOM MOEST STAAN. VANHIERUIT ZOUDEN WE TE VOET VERDER GAAN.

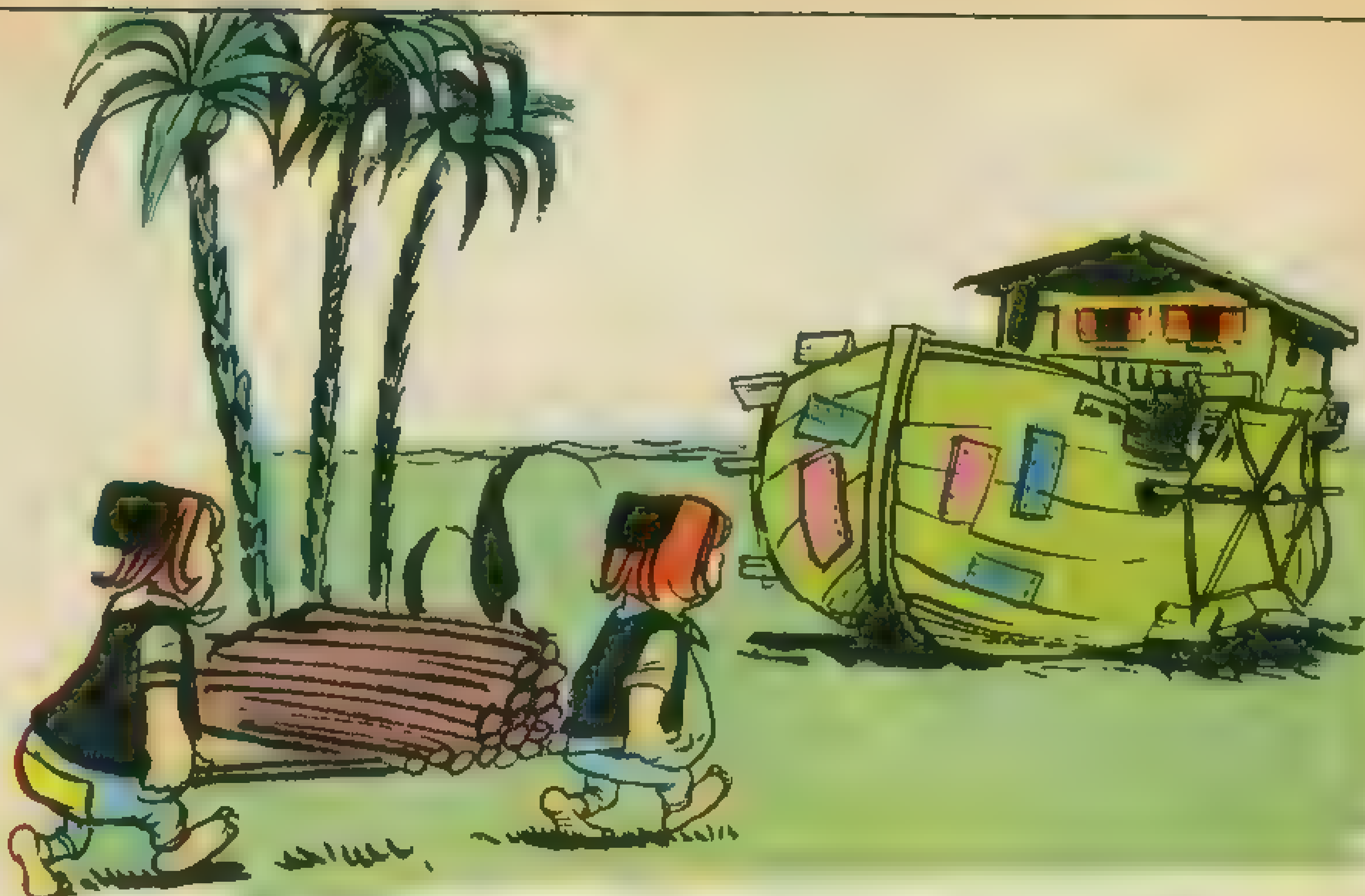
DAT MOET DE BOOM ZIJN DIE OP DE KAART STAAT! HIER MOETEN WE LANDEN!

NERGENS GEDURENDE ONZE BOOTTOCHT HADDEN WE EEN DERGELIJKE HOGE BOOM AANGETROFFEN. HET KON DUS HAAST NIET ANDERS OF HIER WAS HET UITGANGSPUNT VAN ONZE VERDERE TOCHT OVER LAND.

DE KOMPASSTAND WAS EVENEENS OP DE KAART AANGEGEVEN, ZODAT WE, ALS WE EENMAAL GELAND WAREN, ONS IN DE TE VOLGEN RICHTING NIET MEER KONDEN VERGISSEN.

Freek en Frank

FREEK HAD EEN PLAN UIT-
GEDACHT OM HET SCHIP, DAT
DOOR EEN ONGELUK DE ZEILEN
WAS KWIJTGERAAKT, WEER
AAN HET VAREN TE KRIJGEN...

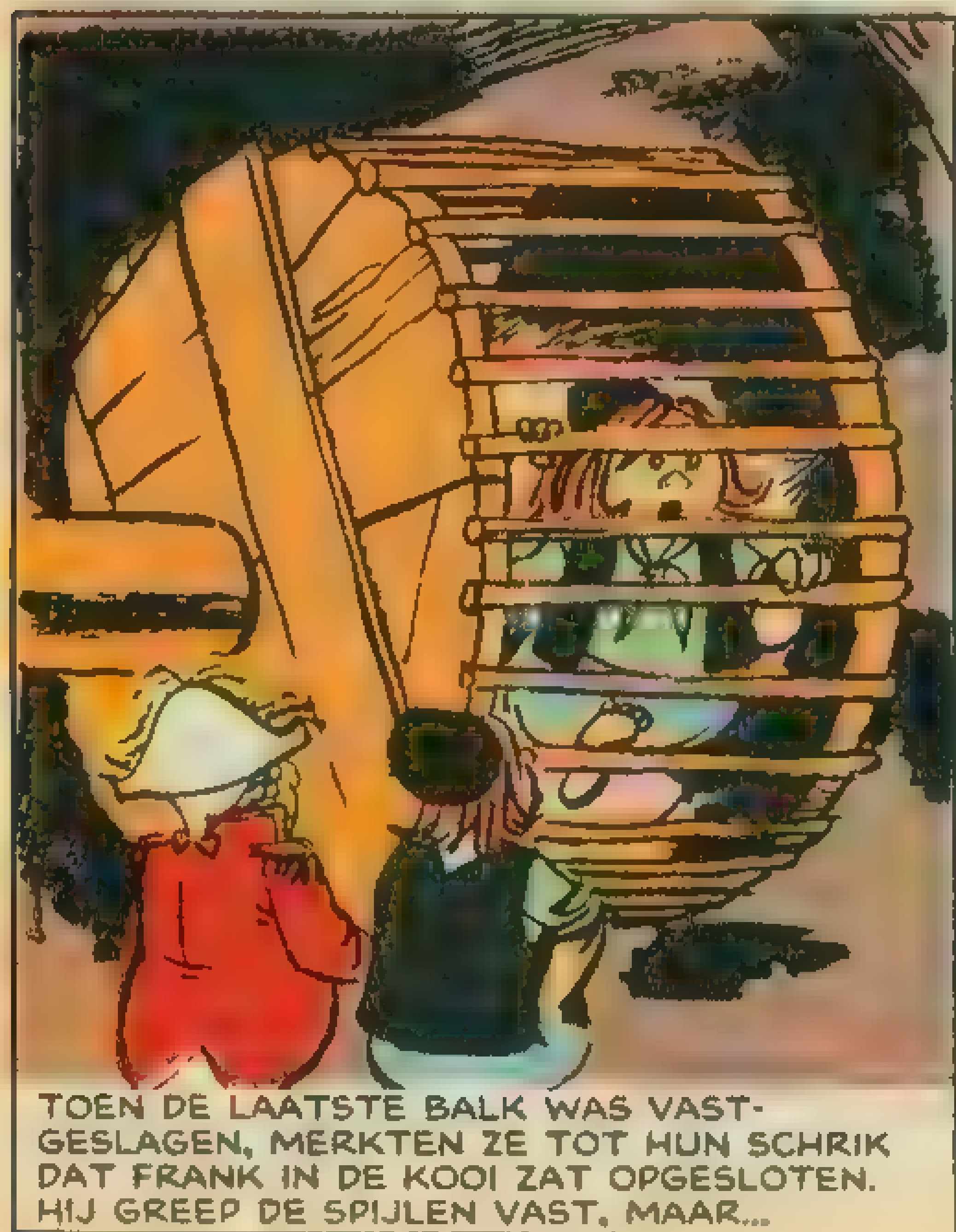
TOEN DE BEIDE SCHEPRADEREN KLAAR WAREN,
TROKKEN ZE HET BOS IN OM KLEINE BALKJES,
DIE ALS TRALIES VOOR DE KOOI MOESTEN DIENEN,
TE HAKKEN.

MET PLANKEN VAN OUDE KISTEN WERDEN EERST
DE ZIJWANDEN GEMAAKT EN DAARNA WERDEN DE
BALKJES RONDOM VASTGESPIJKERD.

FRANK KROOP HELEMAAL IN DE
KOOI OM FREEK BIJ HET SPIJKEREN
TE HELPEN.

TOEN DE LAATSTE BALK WAS VAST-
GESLAGEN, MERKTEN ZE TOT HUN SCHRIK
DAT FRANK IN DE KOOI ZAT OPGESLOTEN.
HIJ GREEP DE SPIJLEN VAST, MAAR...

...TOEN HIJ GING LOPEN, BEGON DE
KOOI TE DRAAIEN EN MET DE KOOI DE
SCHEPRADEREN AAN DE BUITENKANT

TENSLOTTE WERD FRANK UIT ZIJN
BENARDE POSITIE BEVRIJD EN
GINGEN DE VRIENDEN MET VANG-
NETTEN HET BOS IN.

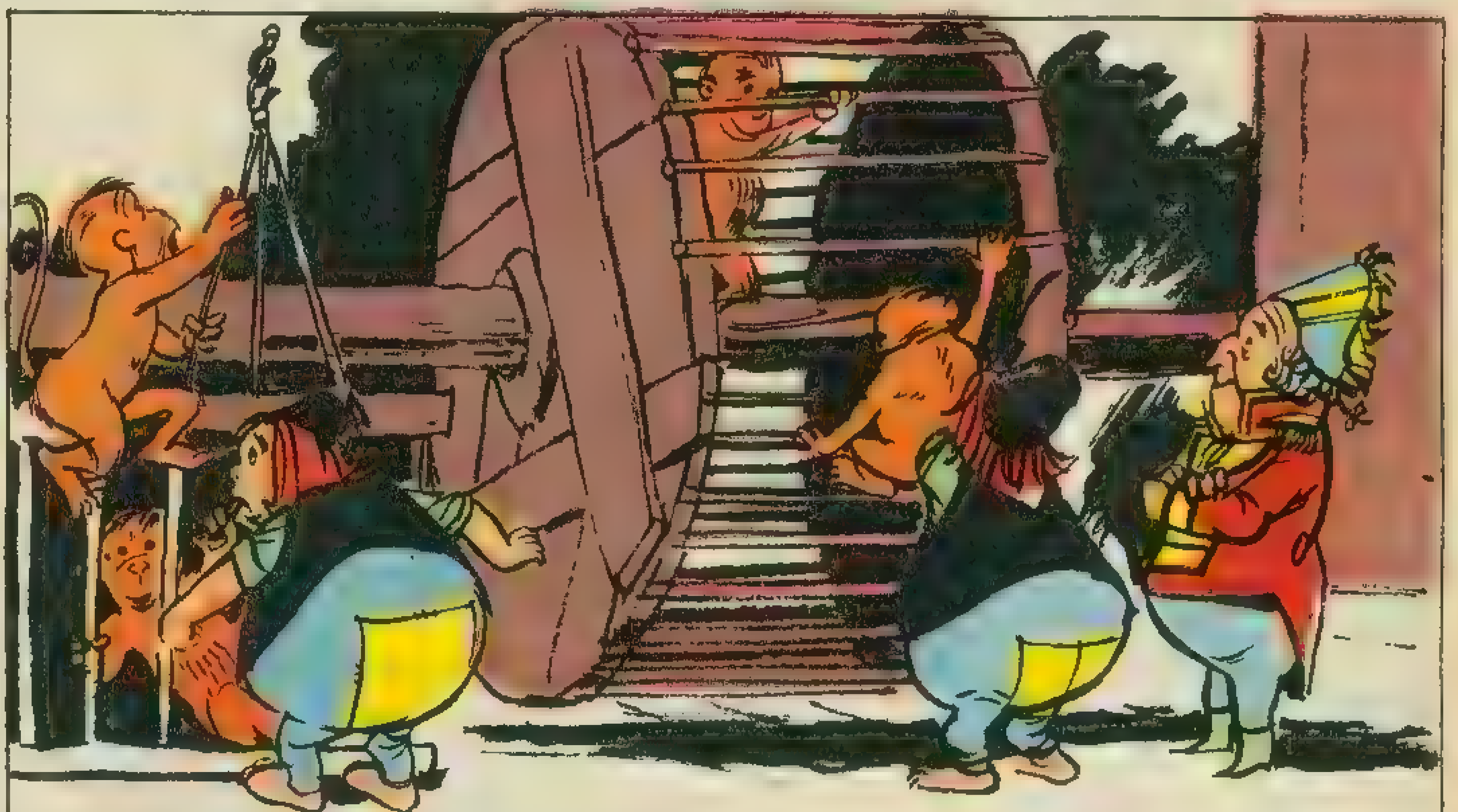
DAAR KRIOELDE HET VAN DE APEN. VLUG KLOMMEN ZE DE BOMEN IN OM ER MET HUN NETTEN EEN PAAR TE VANGEN.

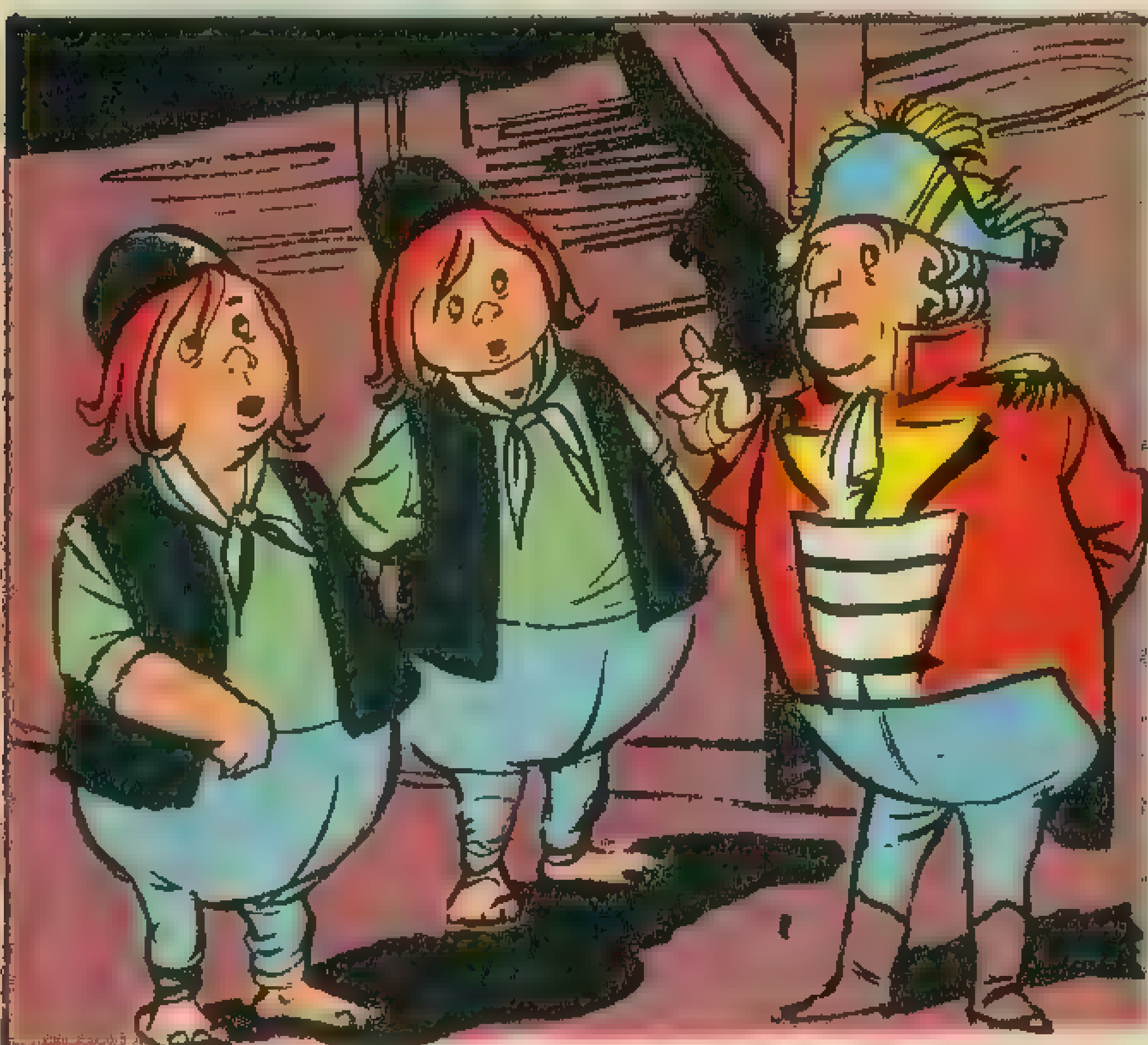
NA EEN POOSJE HADDEN ZE DE SLAG ERVAN AARDIG TE PAKKEN. INTUSSEN PLUKTE ADMIRAAL BOEM TROSSEN BANANEN ALS PROVIAND.

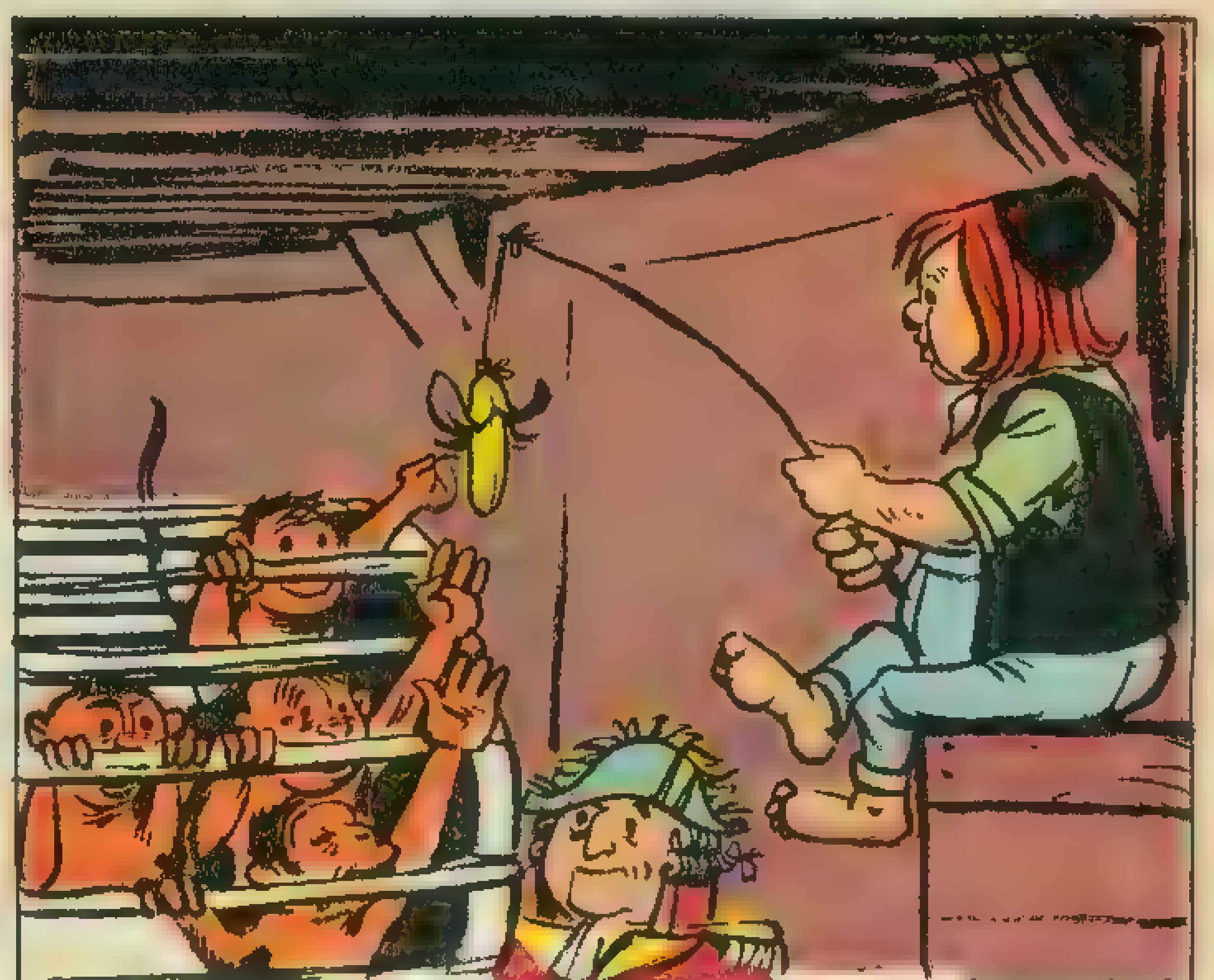
EINDELIJK WAS DE KOOI VOL EN WERD DE TERUGTOCHT AANVAARD.

HET KOSTTE HEEL WAT MOEITE OM DE DIERTJES IN DE KOOI TE KRIJGEN, WANT TELKENS ONTSNAPTEN ER WEER EEN PAAR. MAAR EINDELIJK ZATEN ZE ALLEMAAL OP HUN PLAATS

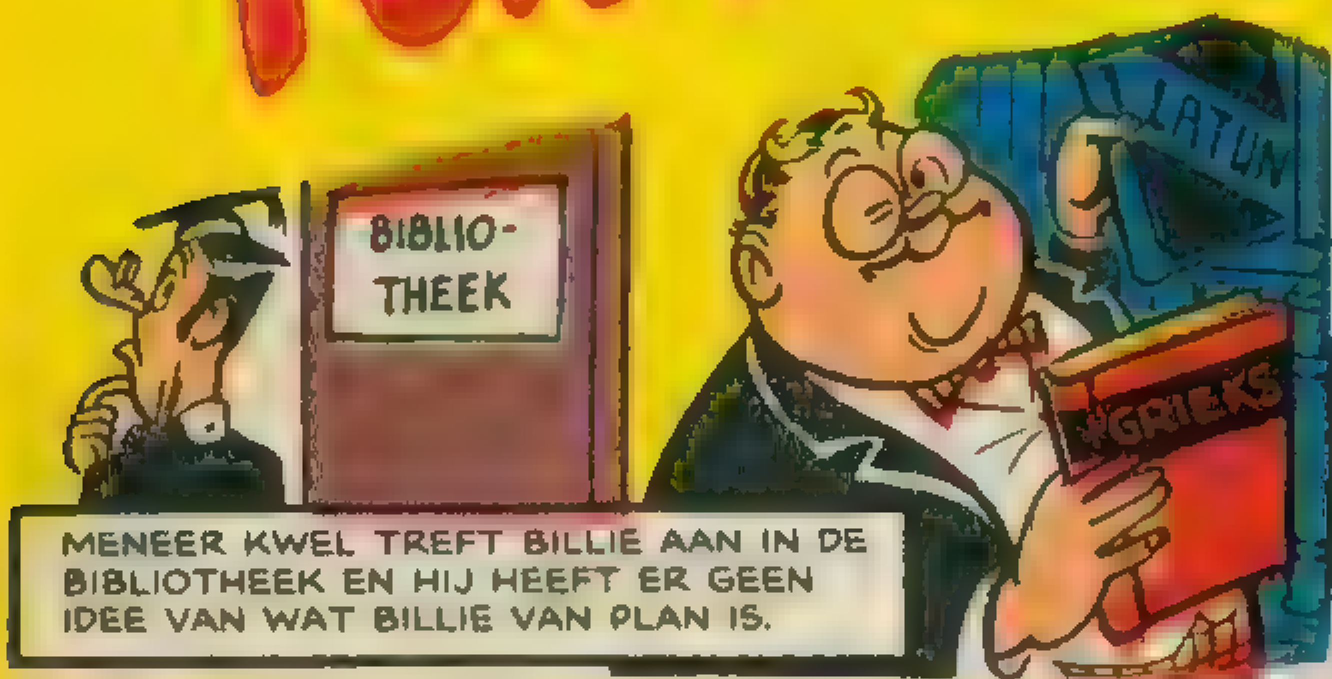

MAAR HET VERWACHTE RESULTAAT BLEEF UIT. DOORDAT DE APEN AAN ALLE KANTEN AAN DE SPIJLEN HINGEN BLEEF DE KOOI IN EVENWICHT.

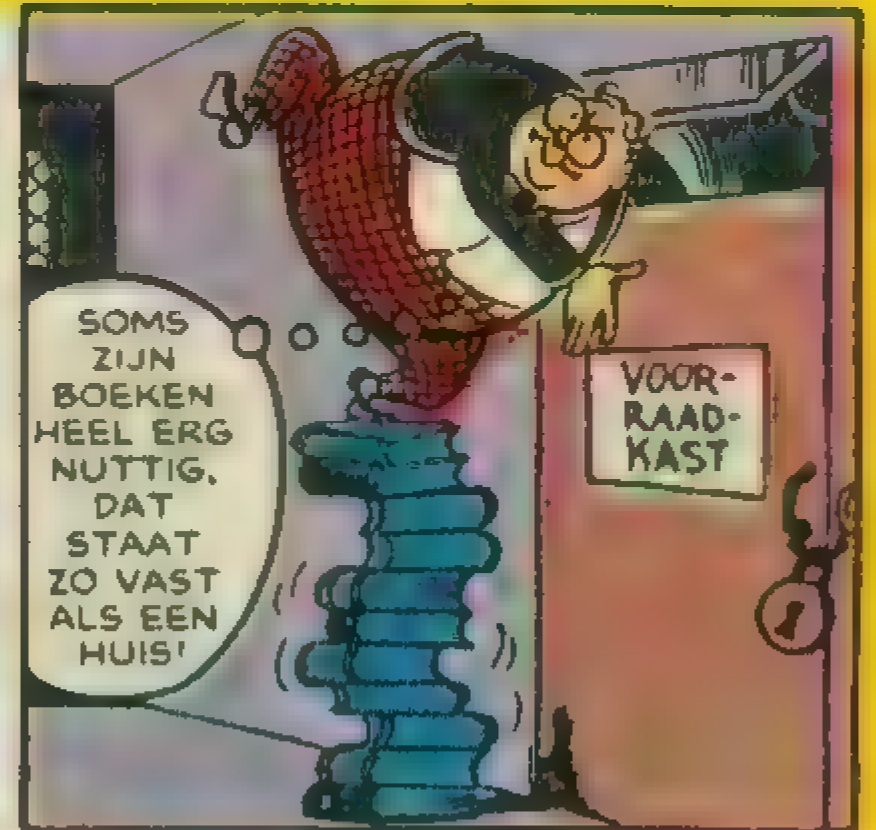

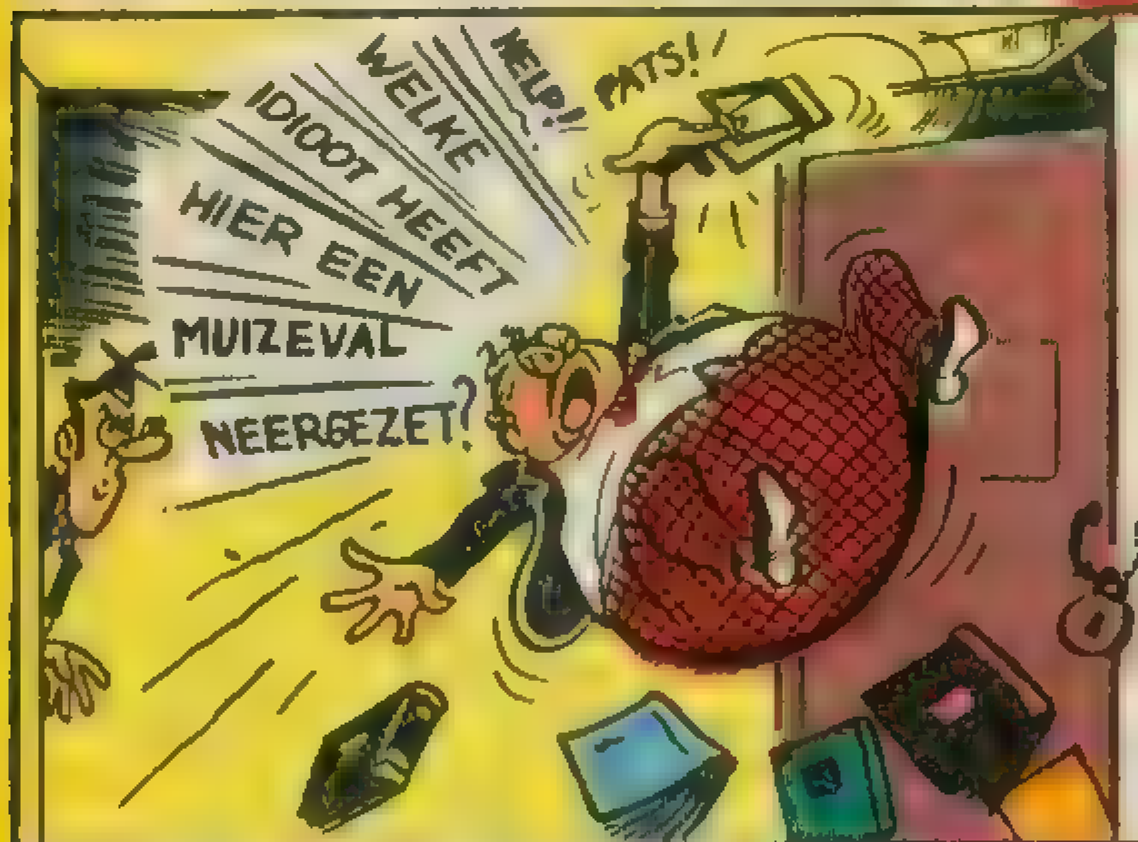
MAAR GELUKKIG WIST FRANK OOK DIT PROBLEEM OP AFDOENDE WIJZE OP TE LOSSEN!

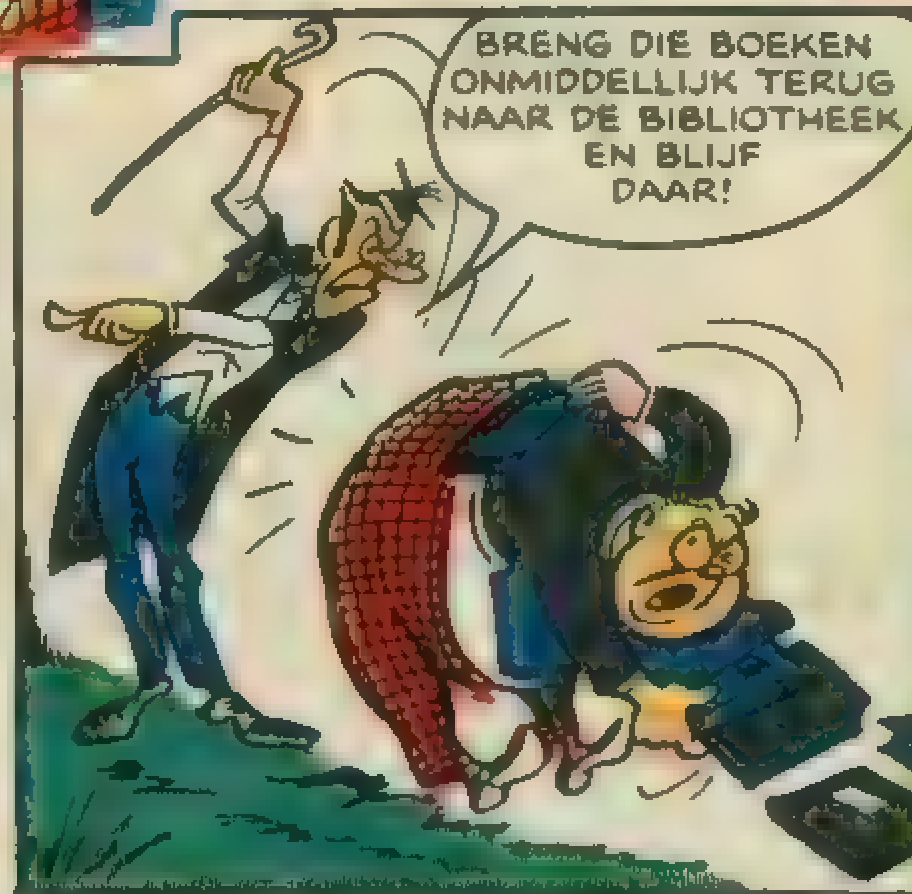
Billie Turf het dikste studentje ter wereld

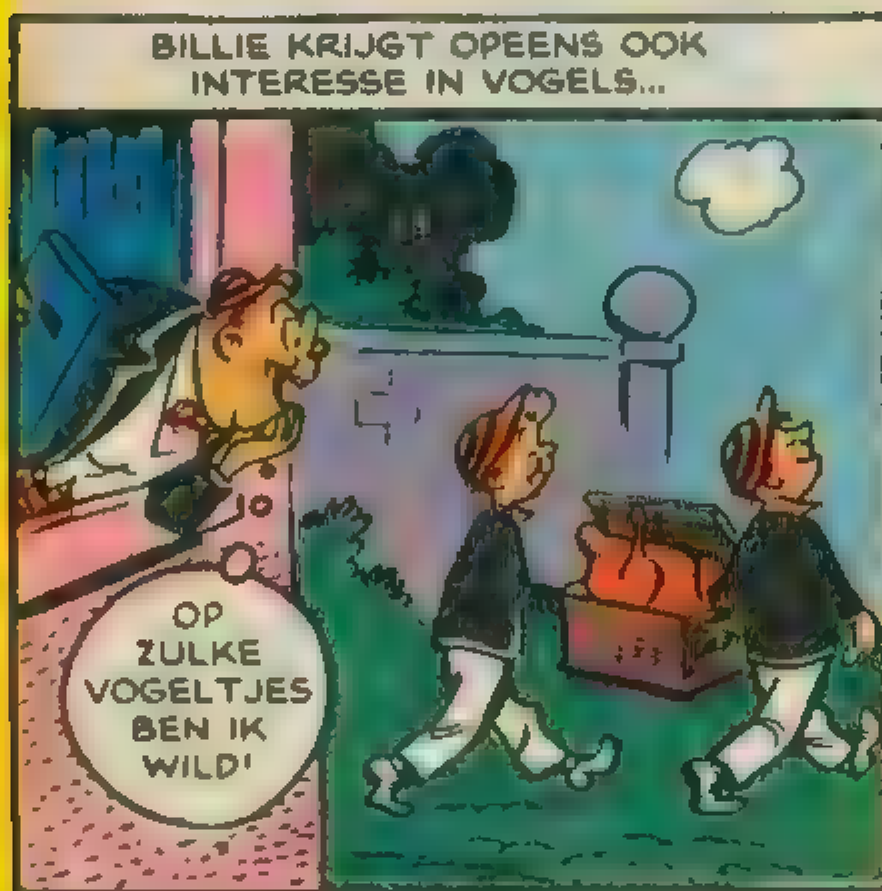

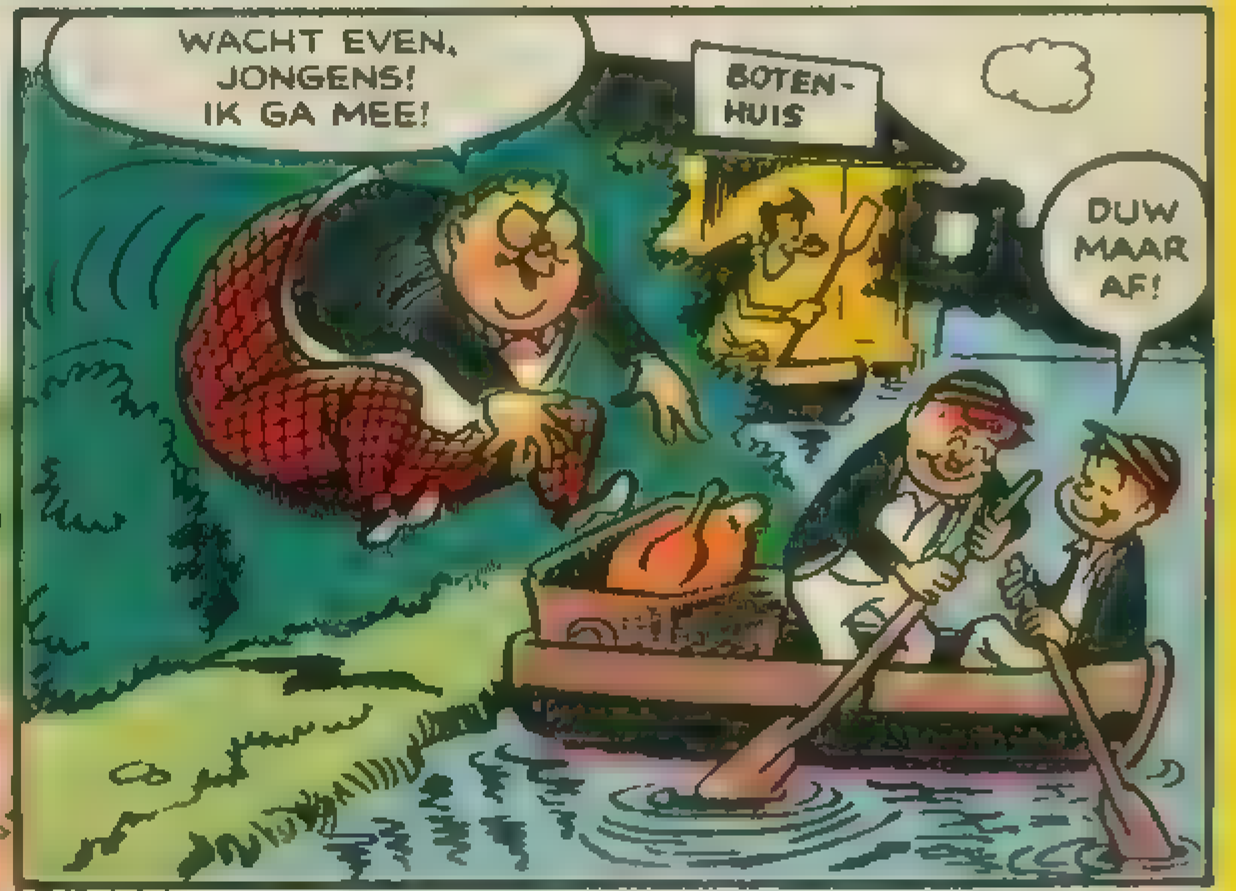

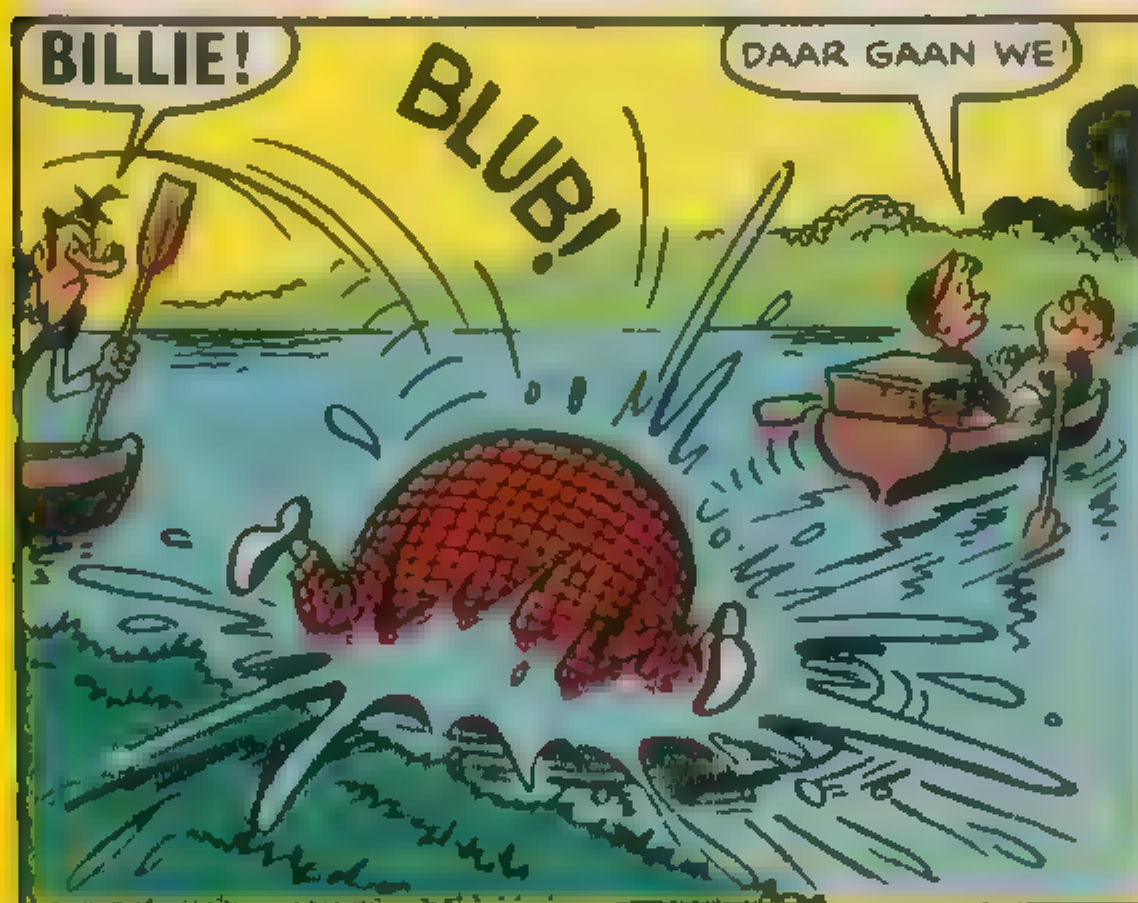

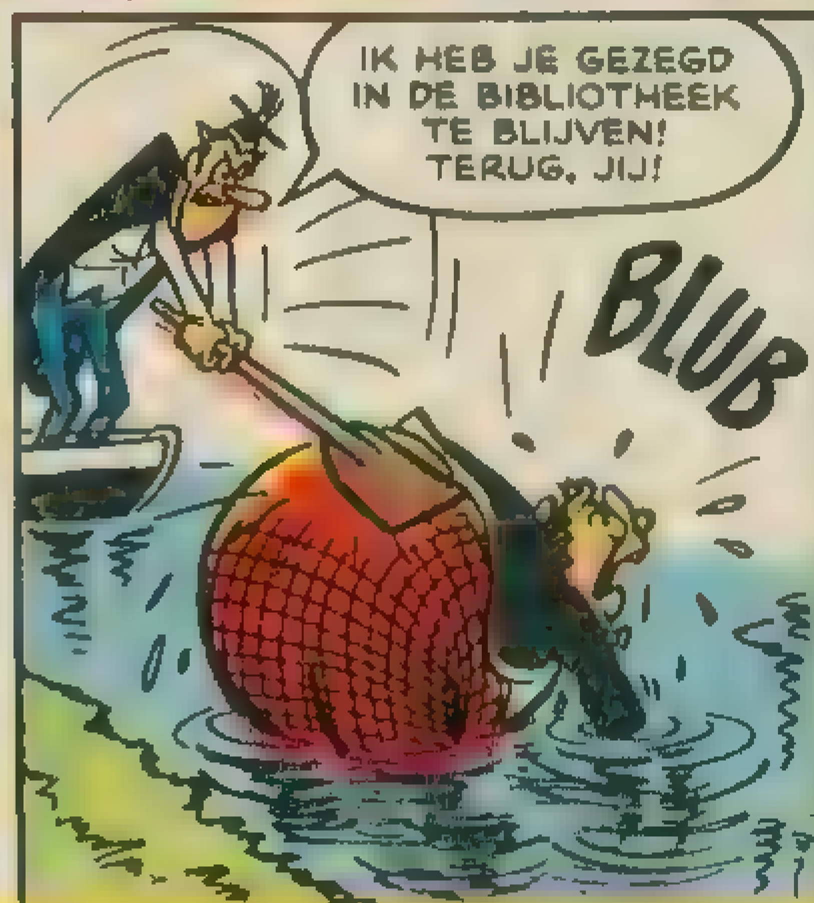

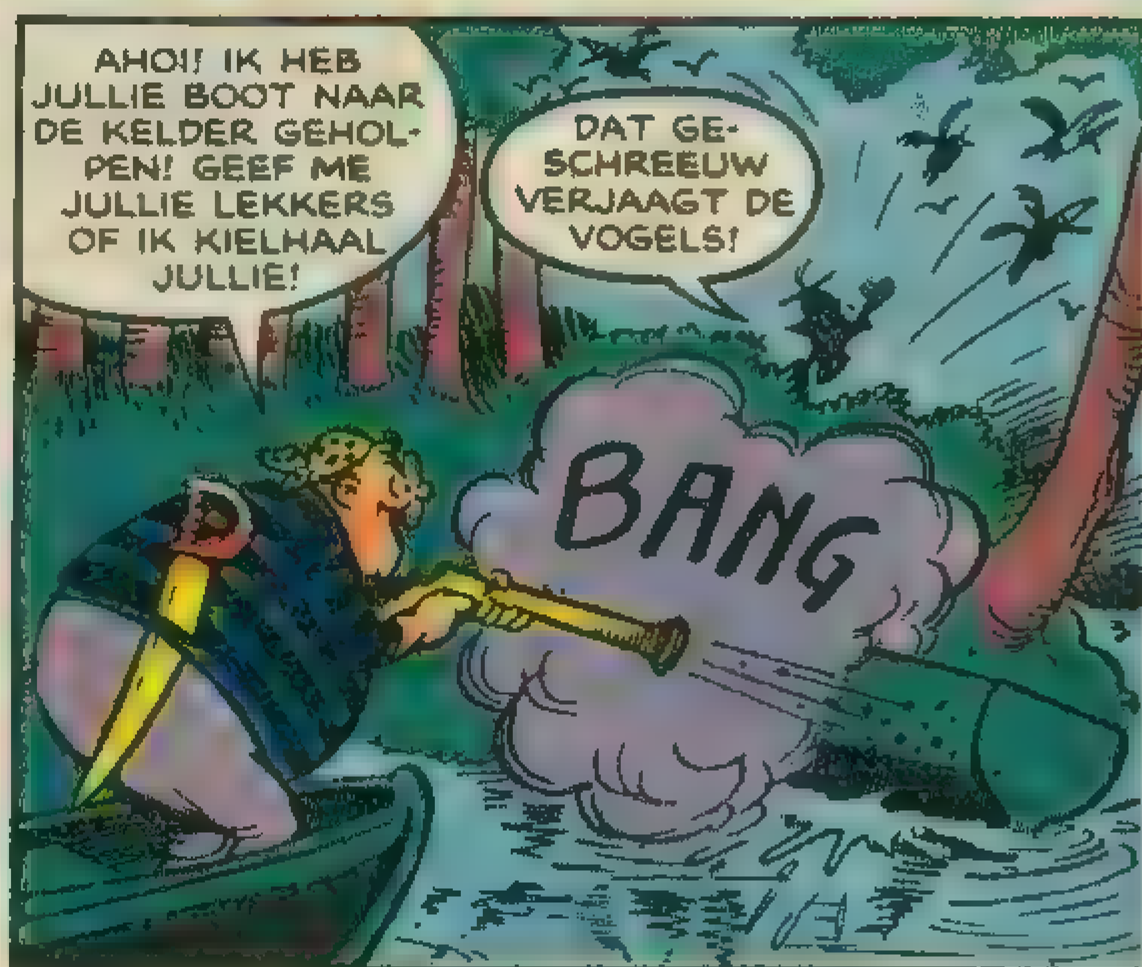

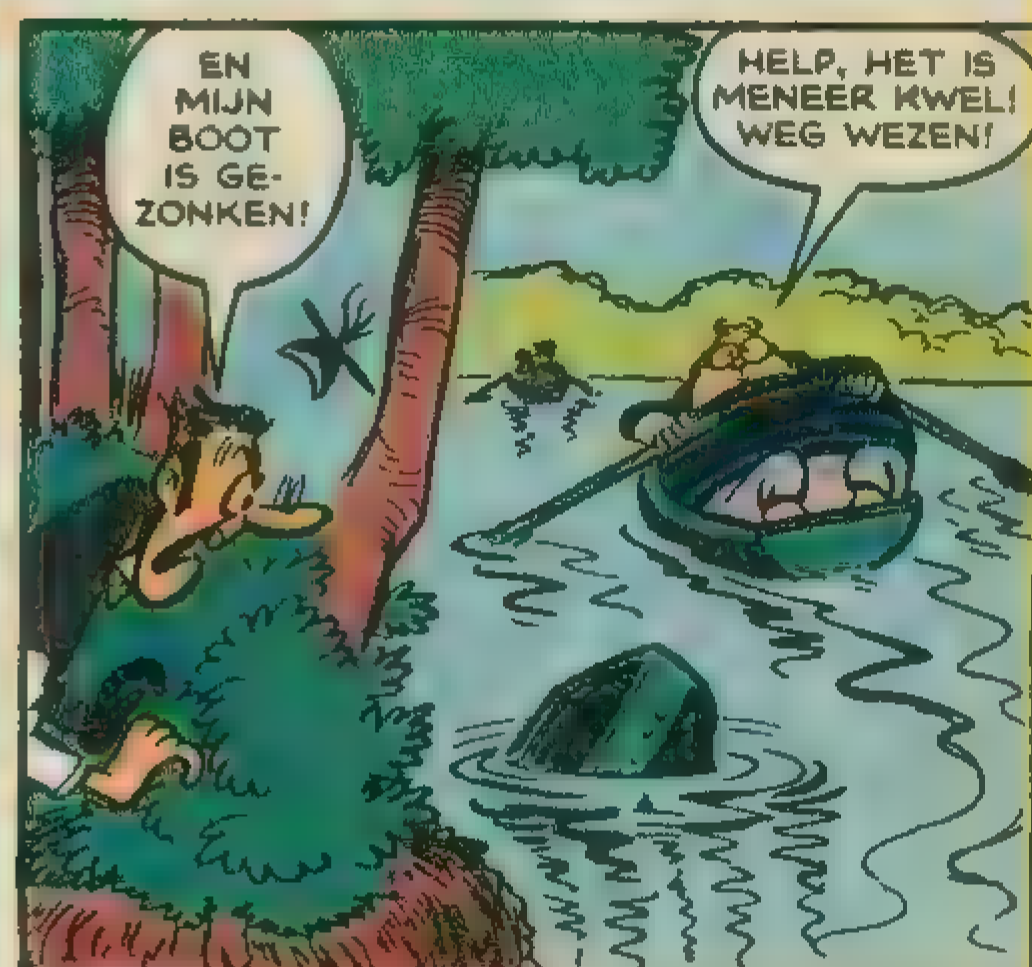

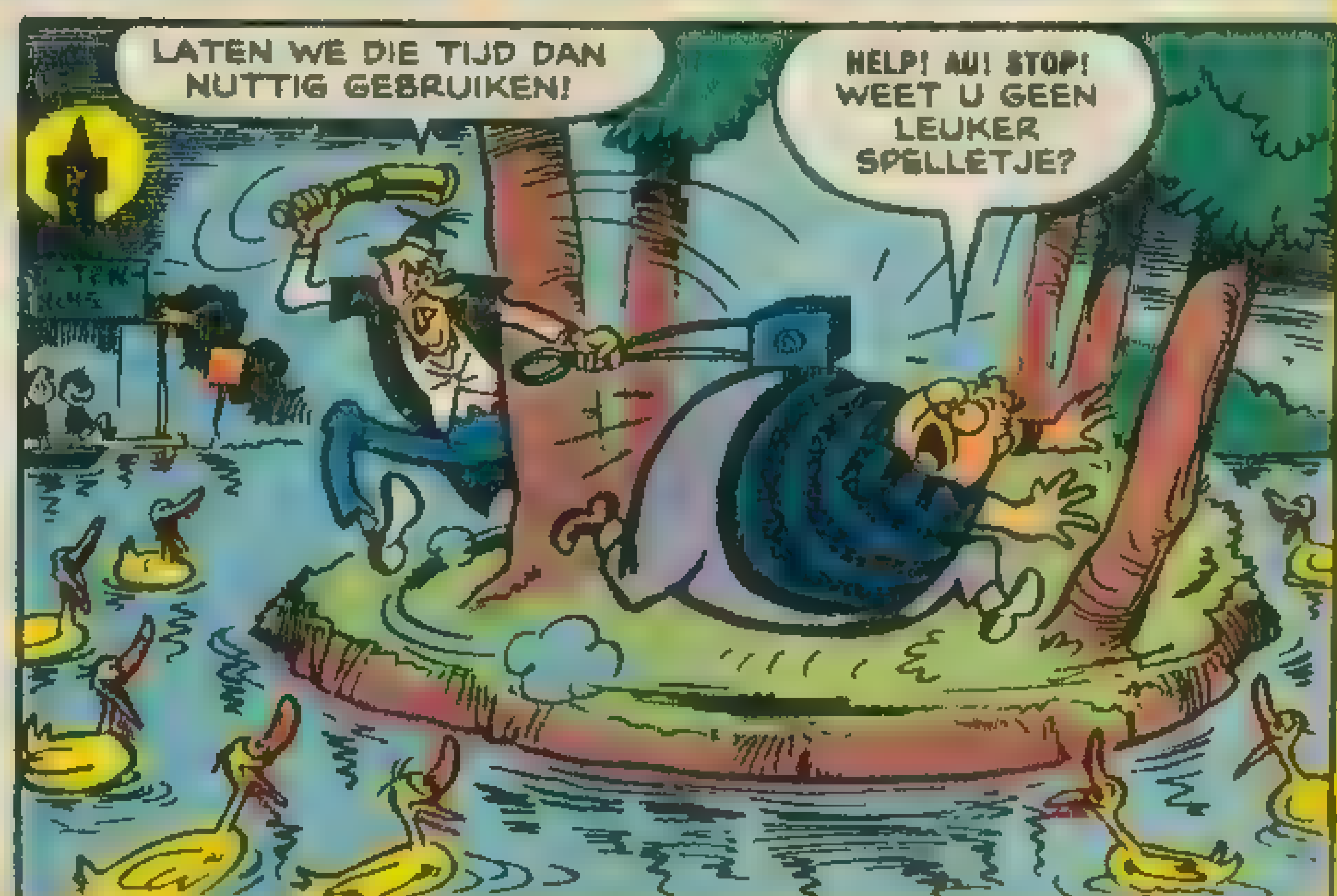

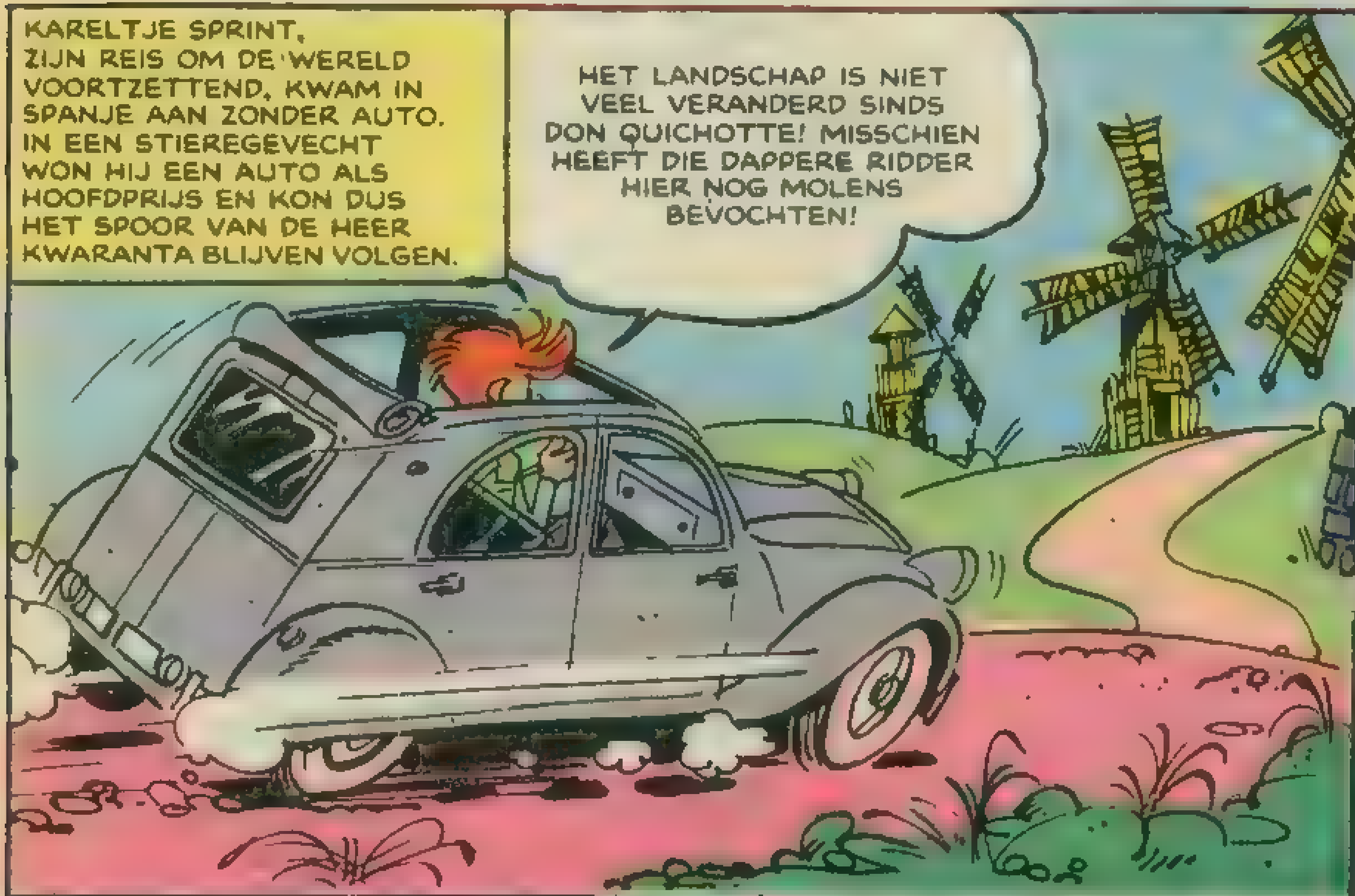

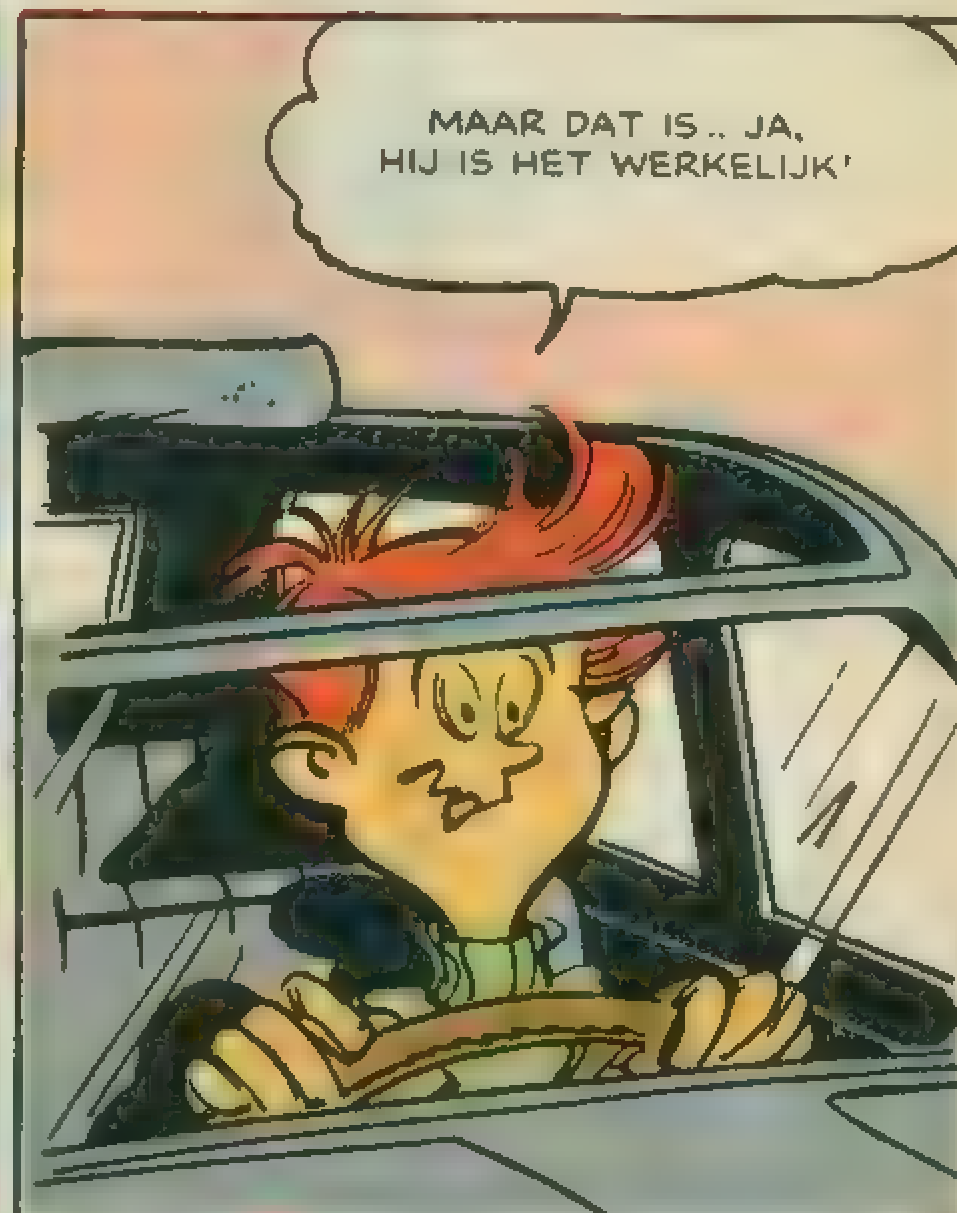
Kennen jullie Bessie Turf al, het zusje van Billie? Haar avonturen staan elke week in het weekblad Libelle!

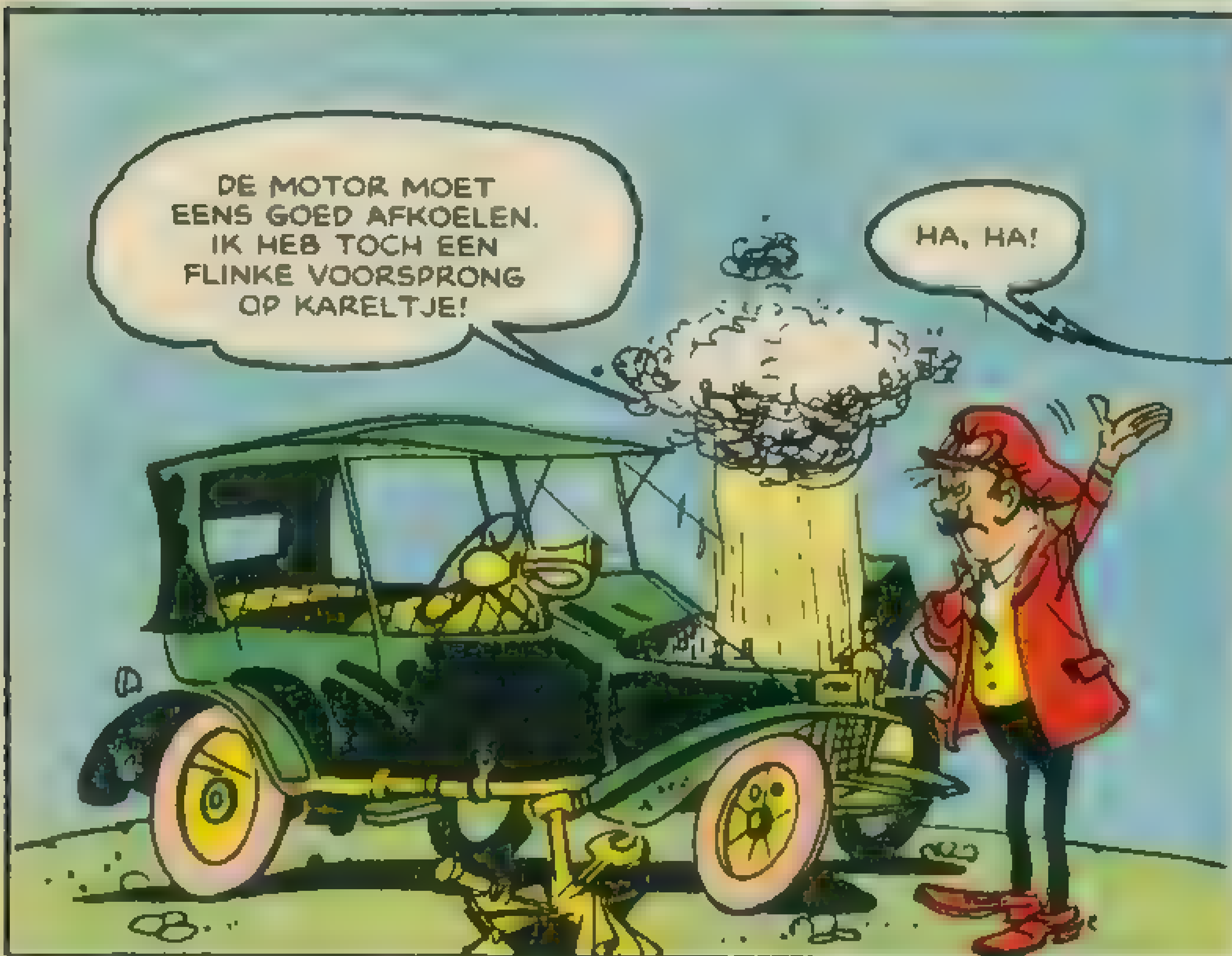

Kareltje Sprint

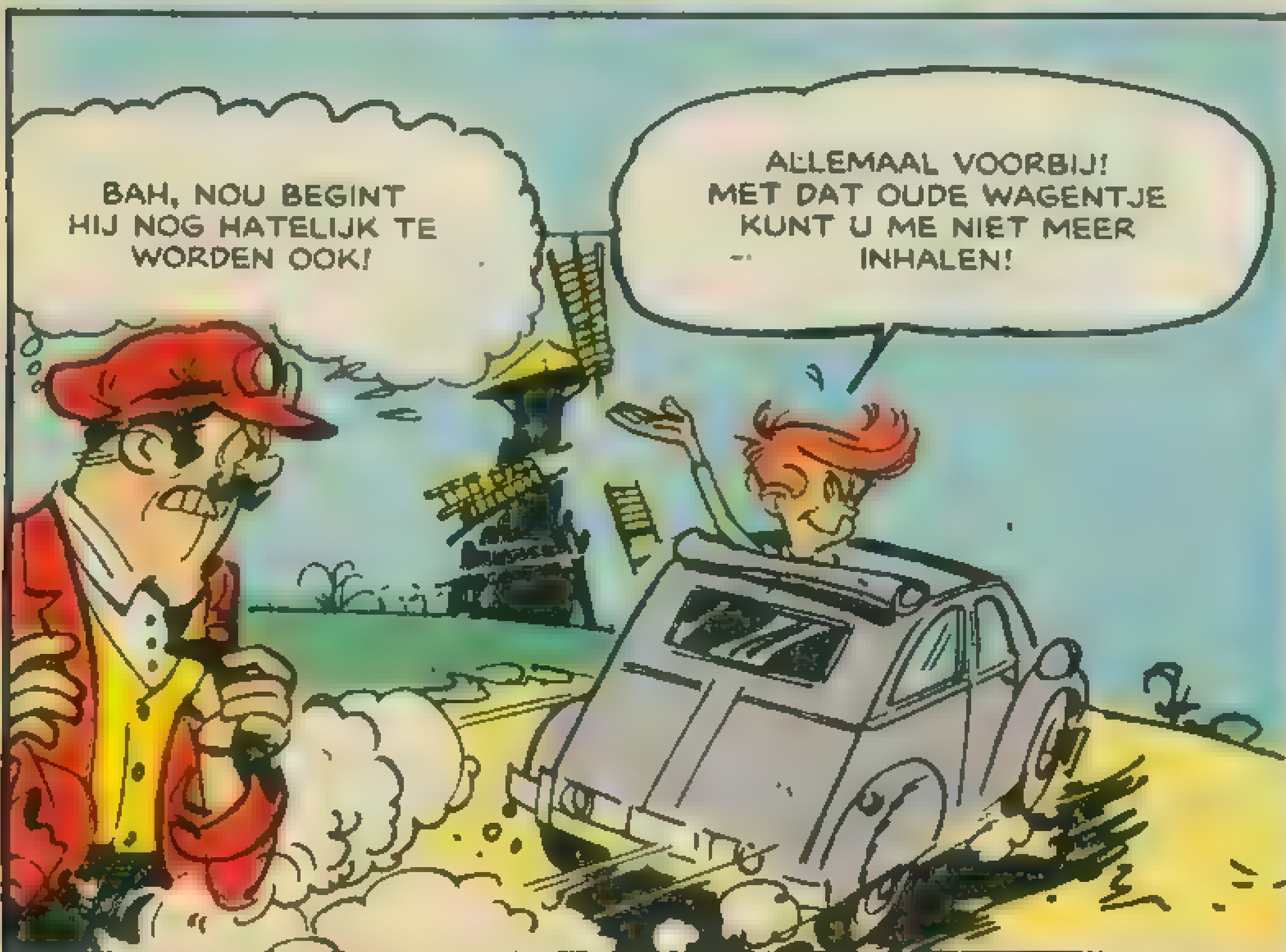

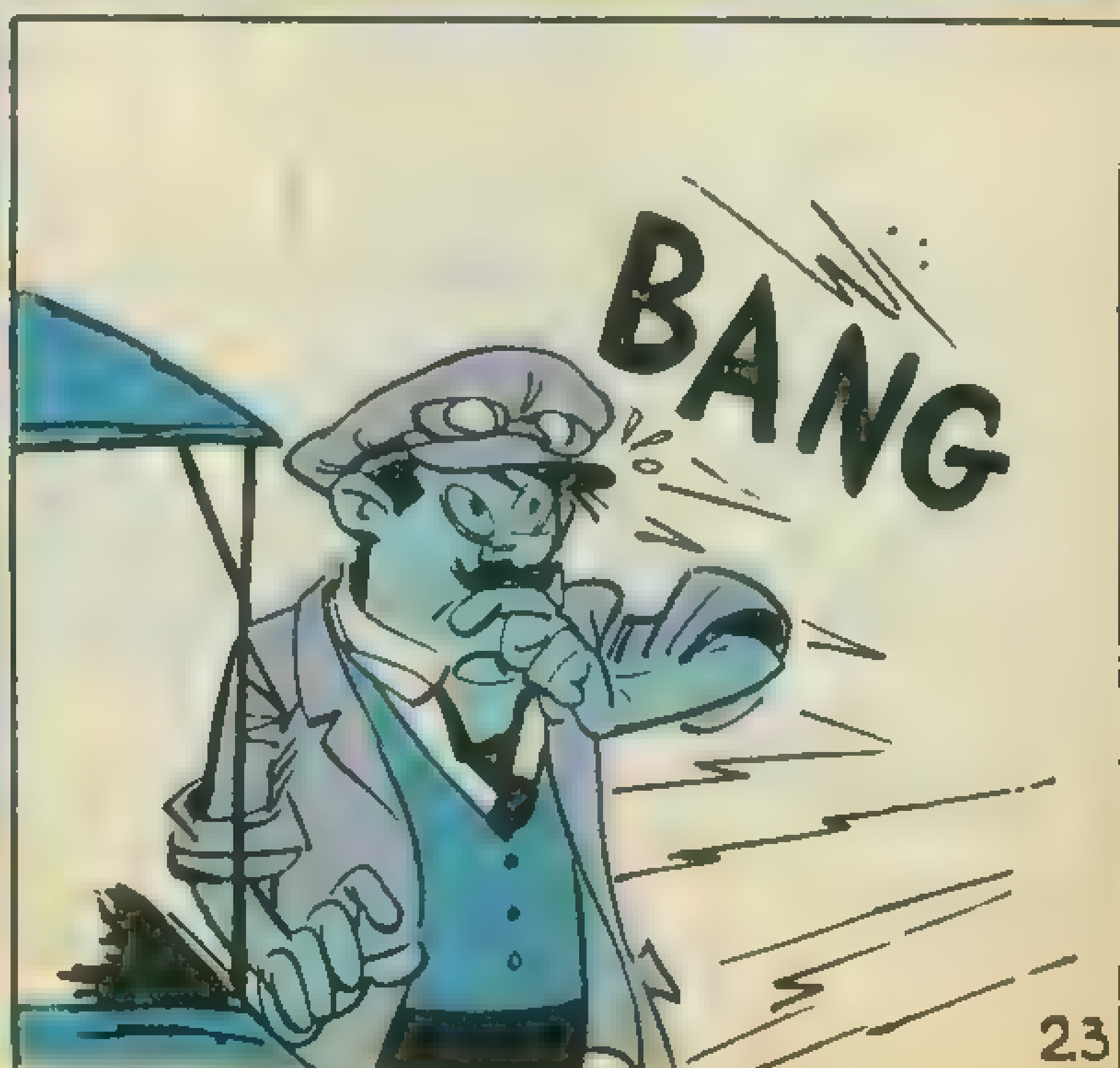

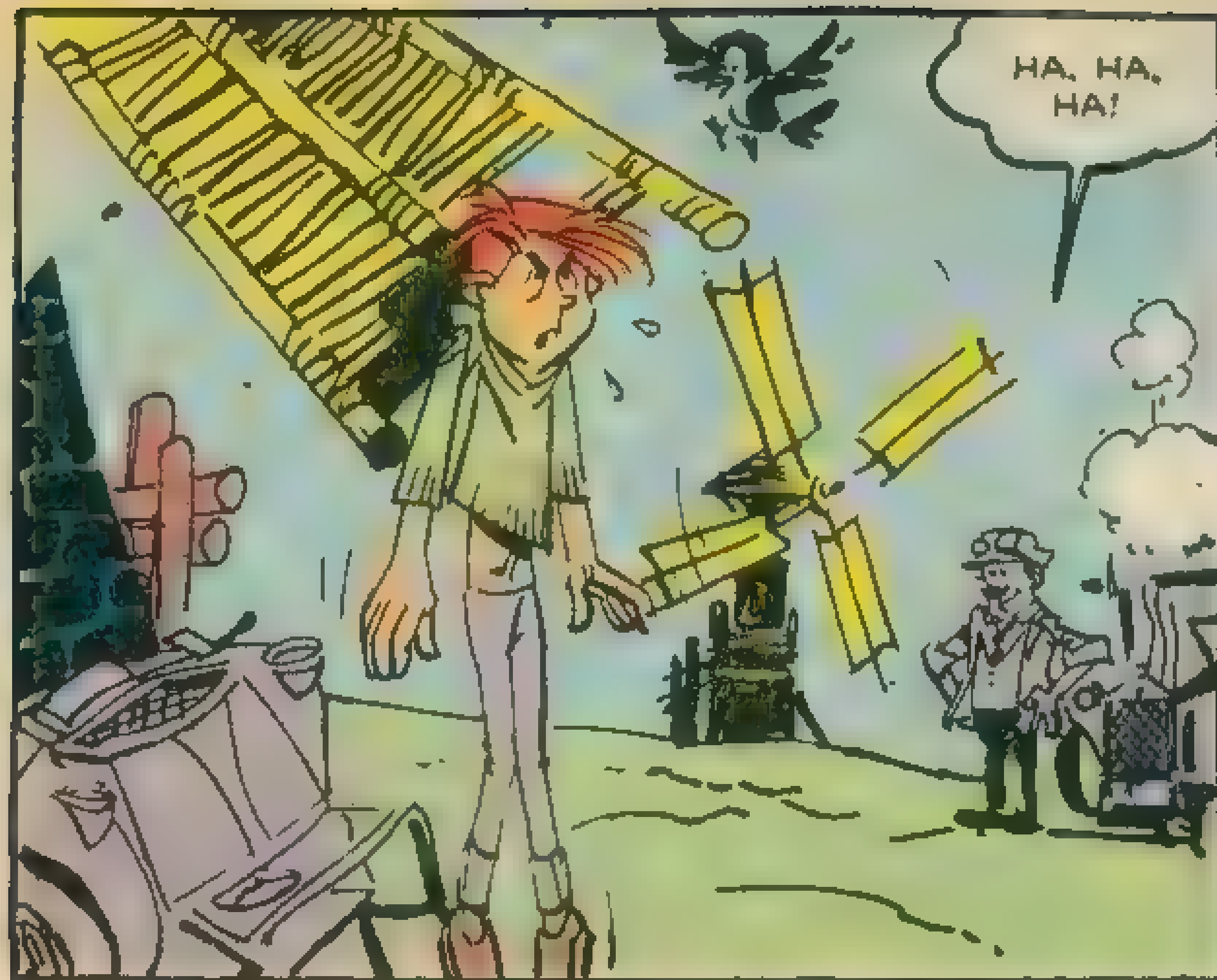

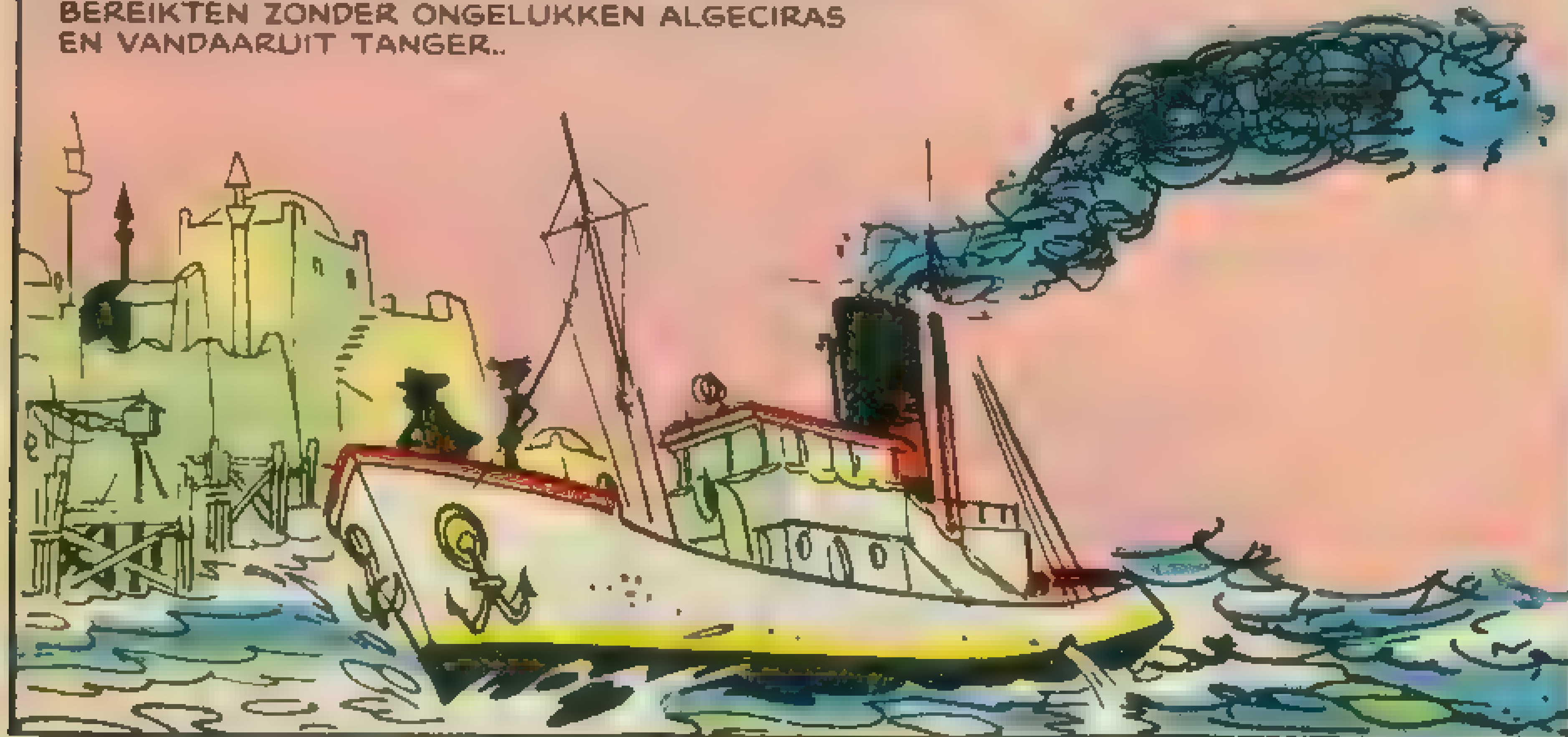

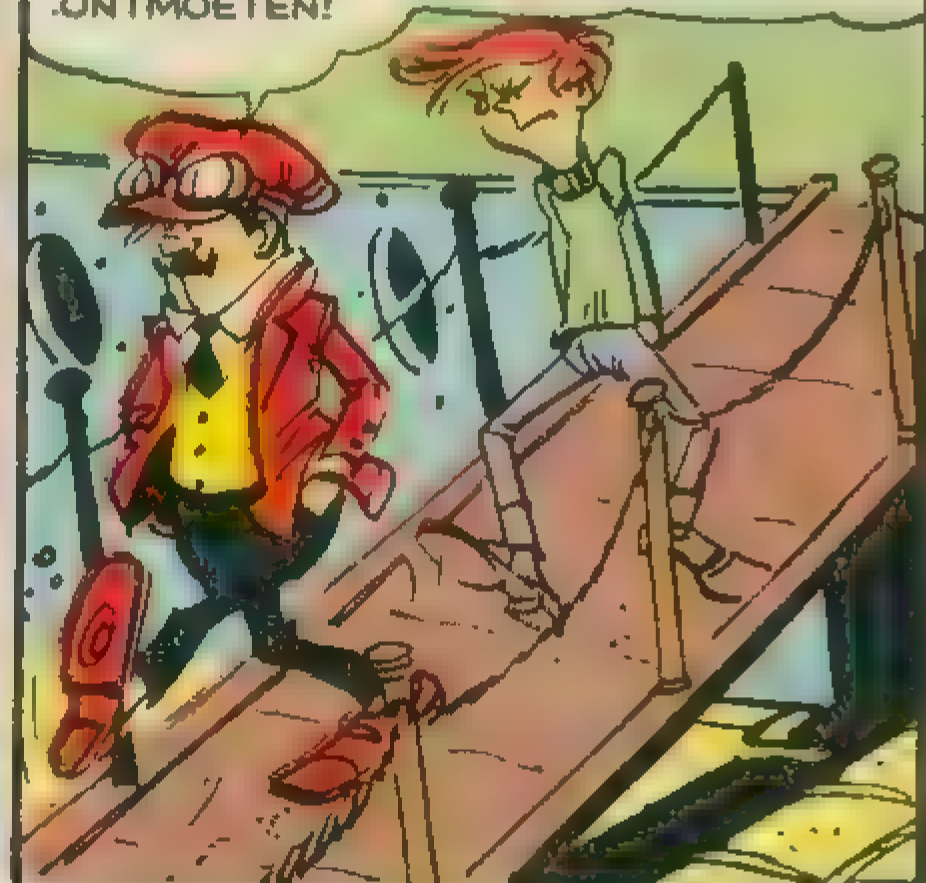

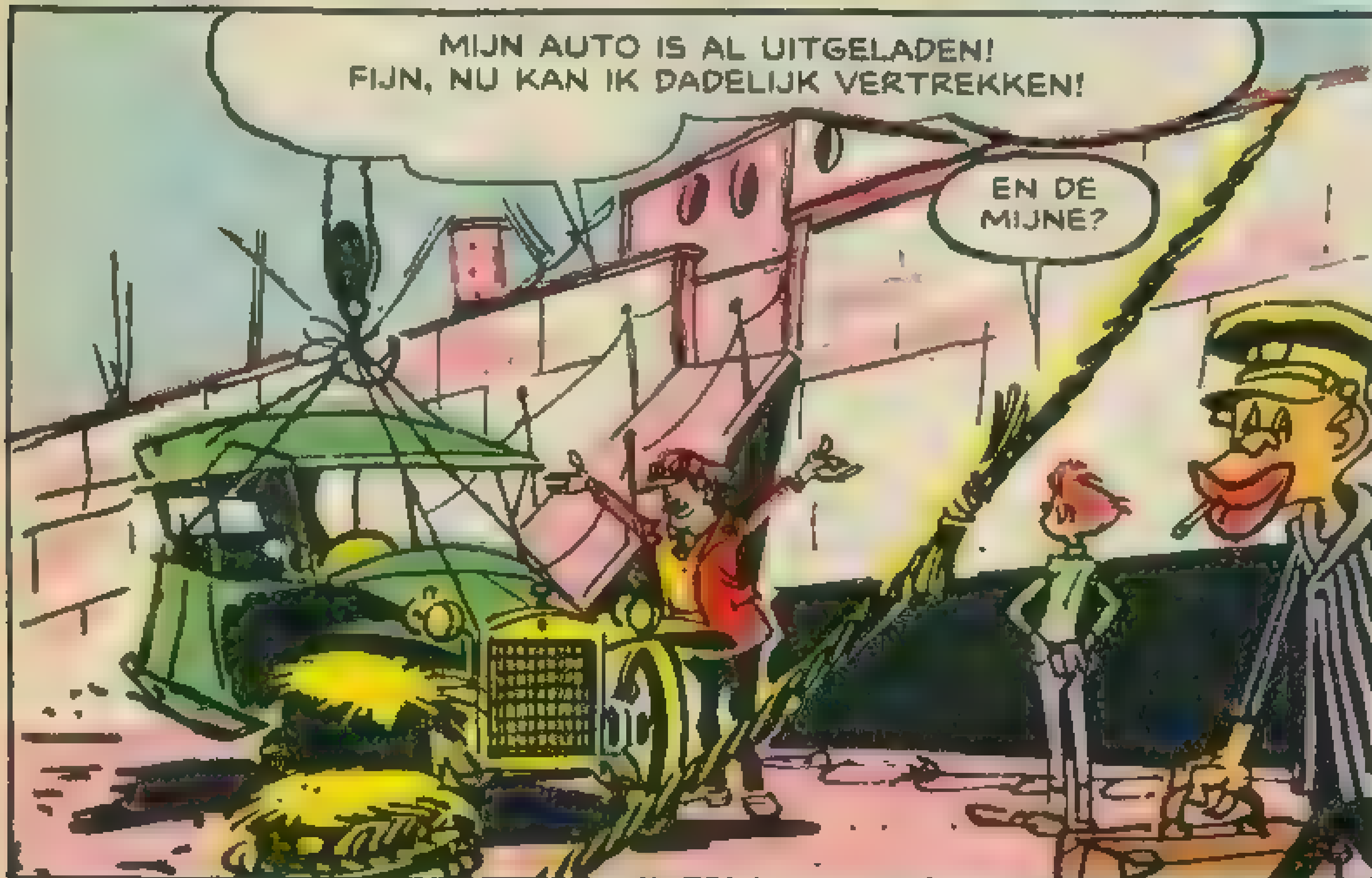

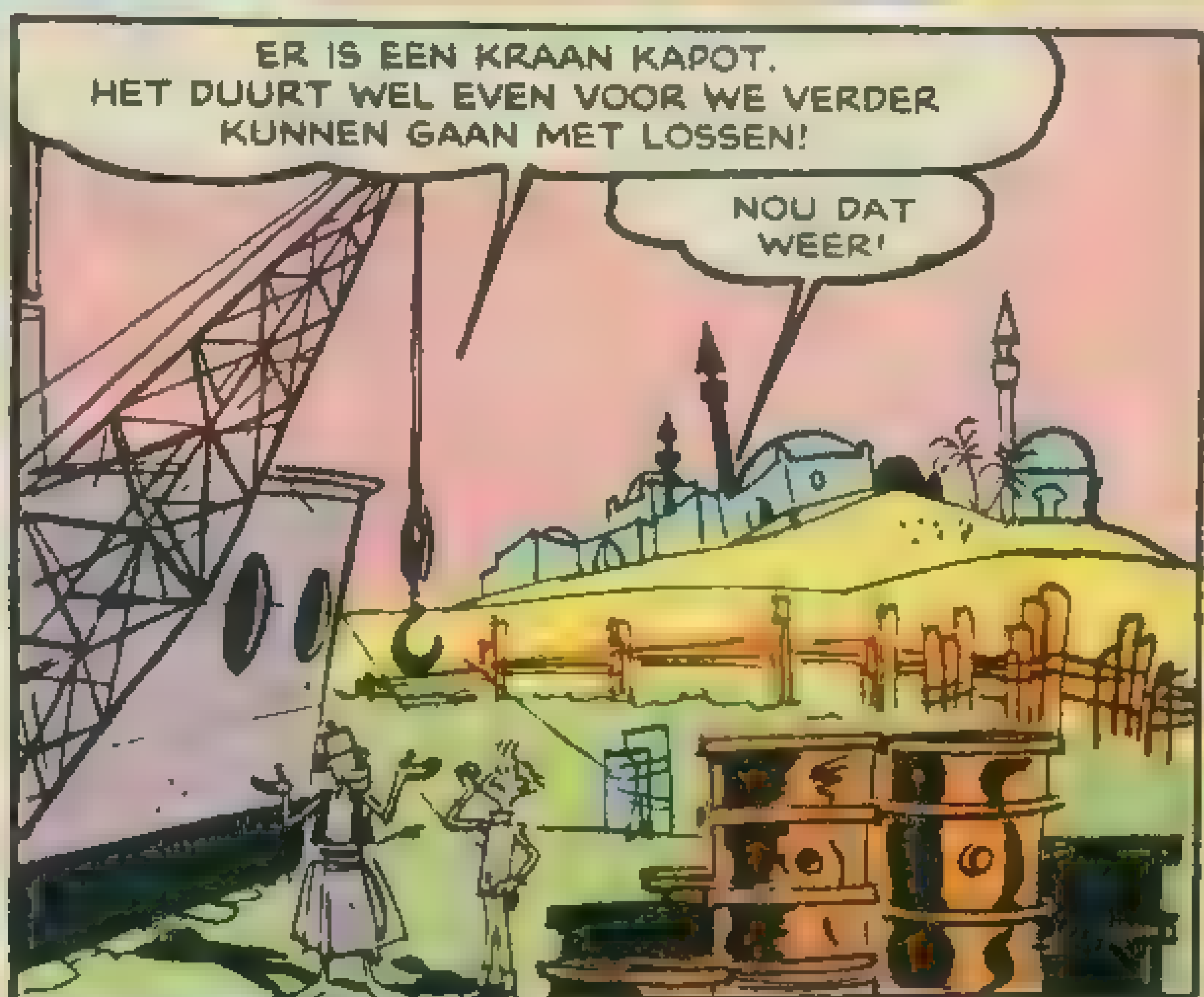

HA, HA, HA!

EN ZO...

ENIGE DAGEN LATER WAREN DE AUTO'S GEREPAREERD. KARELTJE EN KWARANTA HERVATTEN HUN REIS EN BEREIKTEN ZONDER ONGELUKKEN ALGECIRAS EN VANDAARUIT TANGER..

DIT IS DE PLAATS WAAR BERUCHTE SPIONNEN UIT DE HELE WERELD ELKAAR ONTMOETEN!

MIJN AUTO IS AL UITGELADEN! FIJN, NU KAN IK DADELIJK VERTREKKEN!
EN DE MIJNE?

ER IS EEN KRAAN KAPOT. HET DUURT WEL EVEN VOOR WE VERDER KUNNEN GAAN MET LOSSEN!
NOU DAT WEER!

!P
TOT ZIENS, KARELTJE! IK BEN JE WEER VOOR!
MAAR NIET LANG!
©real presse

DAAR KRIJG IK OPEENS EEN GOED IDEE!
24

Cliff Rendall

GEVANGENEN VAN HET HEELAL

SCIENCE FICTION

VERBIJSTERD KIJKEN ZE NAAR HET BREIN EN LUISTEREN NAAR ZIJN METALEN STEM.

ECAR, EEN BEWOONSTER VAN DE PLANEET KAUN, HEEFT RENDALL EN ZIJN VRIENDEN VERTELD OVER DE KOMST VAN DE INTELLIGENTIËN EN HUN SUPER-ELEKTRONISCH BREIN MATIC. DE INTELLIGENTIËN, AFKOMSTIG VAN EEN VERGANE PLANEET, SCHIJNEN DE KAUNIËRS MET BEHULP VAN DAT BREIN AAN ZICH ONDERGESCHIKT TE HEBBEN GEMAAKT.

BEWONERS VAN TERRA, U ONTVANGT UW INSTRUCTIES VOOR UW VLUCHT NAAR EEN VER VERWIJDERD ZONNESTELSEL!

WAAROM MOETEN JUIST WIJ DIE TOCHT MAKEN? WAAROM LAAT U UW ROBOTS NIET NAAR EEN NIEUWE ANTI-MATERIEPLANEET ZOEKEN, MATIC?

30

EEN DERGELIJKE GEVAARVOLLE EXPEDITIE KAN NIET AAN ROBOTS OVERGELATEN WORDEN, OMDAT ZIJ BIJ ONVERWACHTE GEBEURTENISSEN GEEN BESLISSING KUNNEN NEMEN. WIJ ACHTEN U EN UW MENSEN IN STAAT DE EXPEDITIE TE DOEN SLAGEN. ONZE KEUS VIEL ECHTER NIET ALLEEN OM DIE REDEN OP U...

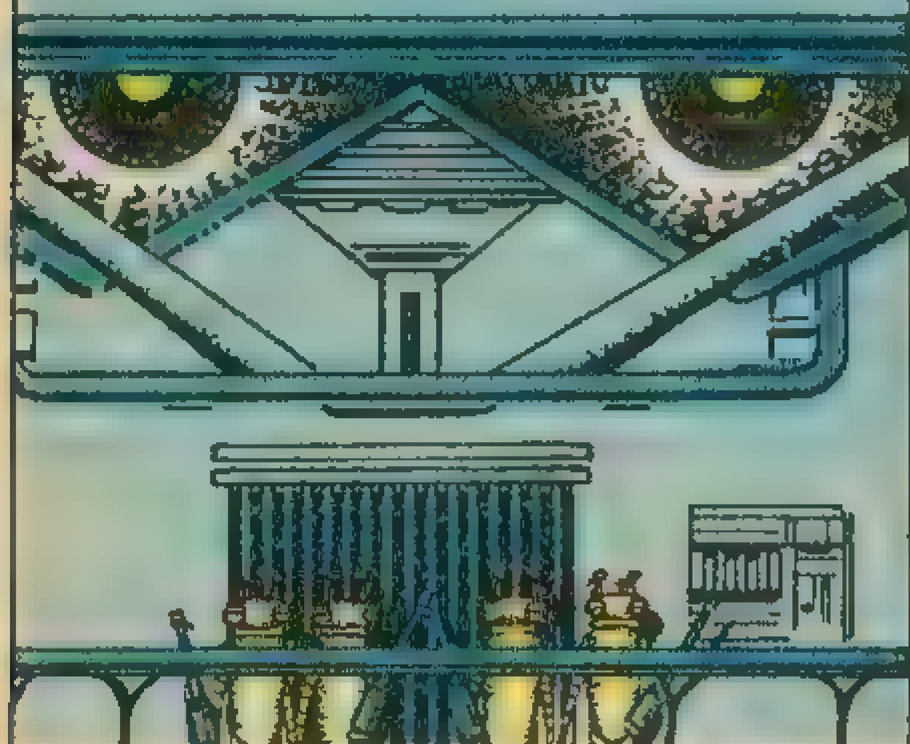
OM HET STELSEL ALPHA-CENTAURI MET ZIJN PLANETEN KAUN EN ALTABARIAN BEVINDT ZICH EEN GEVAARLIJKE, ONZICHTBARE STRALINGSZONE, DIE WIJ DE RING VAN ANTION NOEMEN. BEWONERS VAN KAUN KUNNEN DEZE RING NIET DOORBREKEN ZONDER NADELIGE GEVOLGEN TE ONDERVINDEN.

BIJ UW KOMST HIER HEBT U SAMEN MET DE INTELLIGENTIËN DE RING DOORBROKEN. WAAROM GAAN JULLIE NIET ZELF OP ZOEK NAAR EEN ANTIMATERIE-PLANEET?

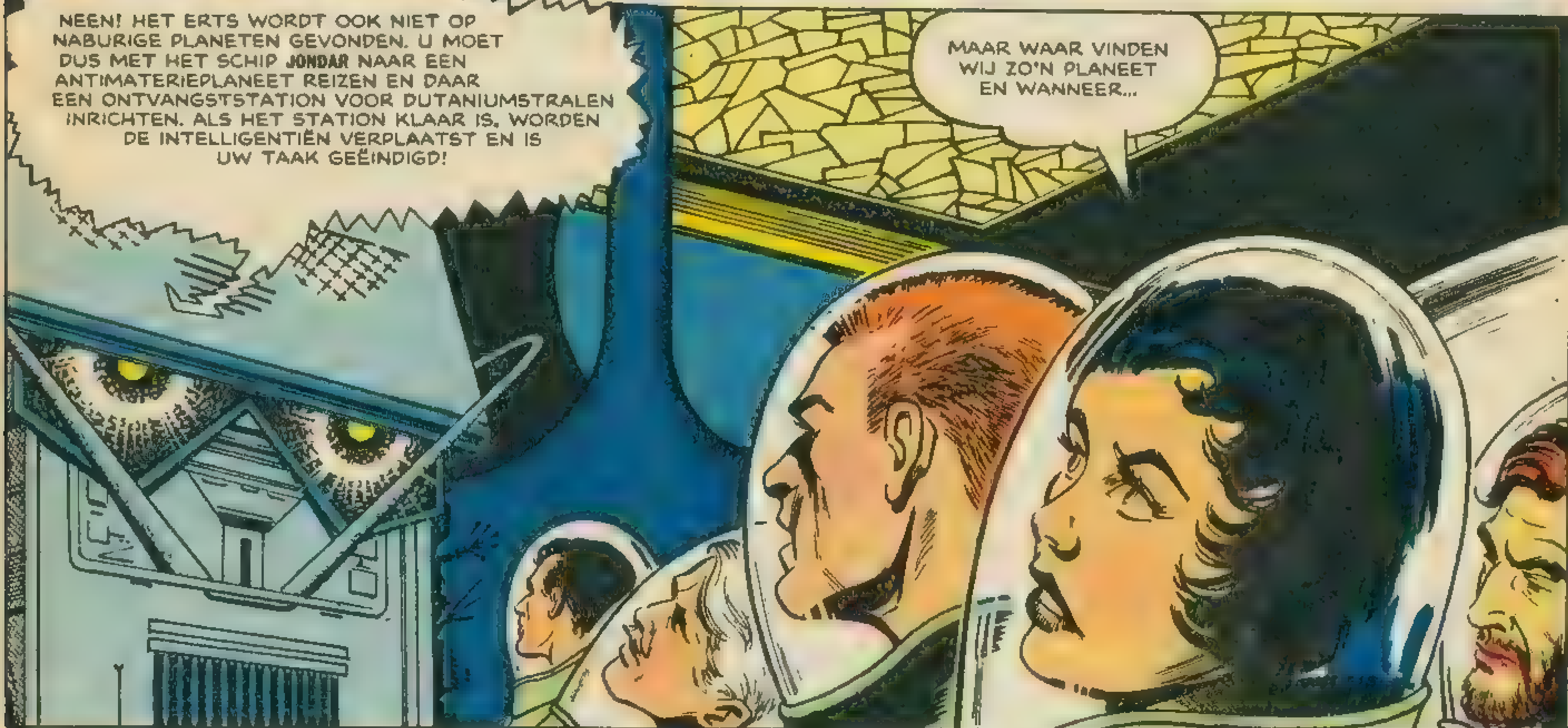
VOORZICHTIG, CLIFF!

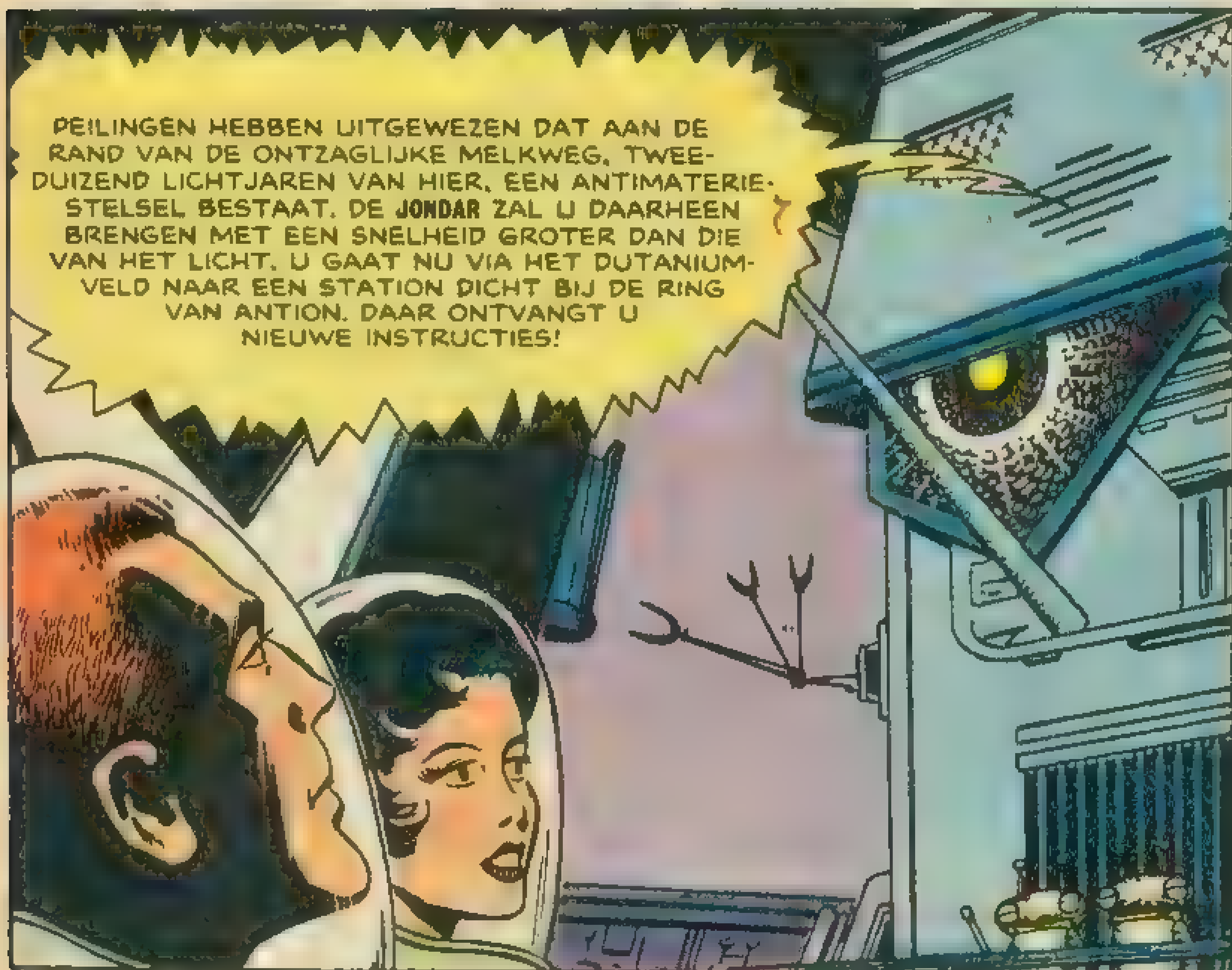
DE INTELLIGENTIËN ZIJN EEN OUD EN ZWAK VOLK; ZIJ ZIJN NIET MEER OPGEWASSEN TEGEN VERMOEIENDE RUIMTEREIZEN. DAAROM OOK BESTUUR IK, MATIC, HUN RIJK!

UW MACHT REIKT TE VER! EEN MENS MAG NIET ONDERGESCHIKT ZIJN AAN EEN MACHINE! WIJ ZIJN HIER NIET VRIJWILLIG GEKOMEN EN WIJ GELOVEN DAT DE KAUNIËRS OOK NIET VRIJ ZIJN!

EEN GROEP KAUNIËRS SPANT TEGEN MIJ SAMEN, MAAR MIJN ROBOTPOLITIE IS WAAKZAAM! VERDERE DISCUSSIE OVER DIT ONDERWERP IS NIET MOGELIJK. ALS U MIJN BEVELEN STIPT OPVOLGT, ZULT U VEILIG TERUGKEREN NAAR DE AARDE. LUISTER...

AARDBEWONERS KUNNEN ZONDER SCHADE DE RING VAN ANTION DOORBREKEN. U KUNT DUS DEZE TOCHT ONDERNEMEN. KENT U HET DOEL VAN DE REIS AL?
WIJ WETEN DAT ER EEN ANTIMATERIE PLANEET GEVONDEN MOET WORDEN VOOR DE INTELLIGENTIËN. DE VOORRAAD LITHIRILL, WAARVAN DE HEN BESCHERMENDE, DOORZICHTIGE BOLLEN GEMAAKT WORDEN, RAAKT UITGEPUT. IS ER GEEN ANDER MATERIAAL OM HEN TE BESCHERMEN?

NEEN! HET ERTS WORDT OOK NIET OP NABURIGE PLANETEN GEVONDEN. U MOET DUS MET HET SCHIP JONDAR NAAR EEN ANTIMATERIEPLANEET REIZEN EN DAAR EEN ONTVANGSTSTATION VOOR DUTANIUMSTRALEN INRICHTEN. ALS HET STATION KLAAR IS, WORDEN DE INTELLIGENTIËN VERPLAATST EN IS UW TAAK GEËINDIGD!
MAAR WAAR VINDEN WIJ ZO'N PLANEET EN WANNEER...

PEILINGEN HEBBEN UITGEWEZEN DAT AAN DE RAND VAN DE ONTZAGLIJKE MELKWEG, TWEEDUIZEND LICHTJAREN VAN HIER, EEN ANTIMATERIESTELSEL BESTAAT. DE JONDAR ZAL U DAARHEEN BRENGEN MET EEN SNELHEID GROTER DAN DIE VAN HET LICHT. U GAAT NU VIA HET DUTANIUMVELD NAAR EEN STATION DICHT BIJ DE RING VAN ANTION. DAAR ONTVANGT U NIEUWE INSTRUCTIES!

IK VOEL ME ALS EEN REIZIGER, DIE IN DE VERKEERDE TREIN IS GESTAPT! NEE MAAR, WAT IS DAT?...
WE... WE ZIJN AL VERTROKKEN! DIT IS ONGELOFELIJK! KIJK DAN TOCH!

HET GEHEIM VAN GROENENDAAL

door Mary C. Jane

7

En jij kunt nog wel een verdachte aanwijzen," ging Gail plagend voort. „Heb ik jou niet horen vertellen dat je Fred Barney weleens aan de tand zou gaan voelen als jij veldwachter was?"

Liane greep Gail bij haar arm. „Nee maar, dat is ook toevallig. Als je over de duivel praat, trap je hem op zijn staart. Zie je die ouwe auto daar bij ons voor het huis staan? Die is van hem! Laten we maar liever niet direct naar binnen gaan."

Maar Gail kreeg opeens een idee. „Ik wil hem wat vragen.Ik geloof dat ik aan de weet kan komen waar hij vrijdagavond is geweest. Ik zal je later wel vertellen wat dat te betekenen heeft. Kom, laten we gaan."

Fred stond in de woonkamer met mevrouw Welds te praten. Hij was bezig haar een nieuwe blikopener te verkopen, waarvan hij een voorraadje had ingeslagen op de markt. Hij begroette de meisjes met een gemeen lachje, toen ze binnenkwamen. „Zo, zo, en hoe gaat het met de jongedames?" zei hij op flemende toon.

Er kwam geen antwoord. Liane en Gail gingen naast elkaar op de sofa zitten aan de andere kant van de kamer, zo ver mogelijk bij hem vandaan. Toen mevrouw Welds even de kamer uitging om haar portemonnaie te halen, begon Gail aarzelend over de film van het ruimteschip die ze vrijdagavond had gezien. „Wat vond jij ervan, Fred?" vroeg ze ineens recht op de man af.

„Wat ik ervan vond?" Hij keek haar bedremmeld aan. „Ik heb die film niet eens gezien."

„O, ik dacht dat ik je in de bioscoop had gezien," hield ze aan.

Hij lachte minachtend. „Ik op vrijdagavond naar de bioscoop? Juist op de dag dat al die vervelende jongetjes hier uit het dorp erheen gaan? Mij niet gezien, hoor. Ik ben vrijdagavond naar Harwich geweest." Hij wendde zich weer tot Lianes moeder, die met het geld aan kwam zetten. „Ik moest mijn moeder en een paar kennissen naar die bridgewedstrijd brengen, weet u wel, waar u ook nog aan hebt deelgenomen."

Mevrouw Welds glimlachte. „Nou, dan zul je je ondertussen wel met de andere chauffeurs hebben vermaakt. Het werd er nogal laat bij, hè?"

Dit was voor de meisjes het sein om op te staan. „Ik ga Gail even wegbrengen, moeder," zei Liane bij de deur.

Het tweetal haastte zich naar buiten. Gail slaakte een zucht van teleurstelling. „Nou, we kunnen hem wel doorstrepen. Als hij bij die bridgewedstrijd in Harwich was, kan hij onmogelijk die kandelaars van mevrouw Dryden hebben gestolen. En dan is hij het dus ook niet geweest die ik op de muur heb horen kloppen."

Liane keek haar verwonderd aan. „Op de muur horen kloppen? Waar heb je het nou over? Op wat voor muur?"

„Och, wat stom. Dat had ik je nu net niet mogen vertellen," zei Gail blozend.

Maar ze kon nu moeilijk meer terug. Aarzelend begon ze Liane uit te leggen dat ze die avond, van de bioscoop op weg naar huis, bij Groenendaal dat geheimzinnige geklop had gehoord.

Ze hadden de villa juist bereikt. Liane bleef even staan om een blik op het uitgebrande huis te werpen. Het zag er in het licht van de late middagzon heel onschuldig uit, maar toch stonden haar ogen bang. „Het zou me echt niet verwonderen als het daar 's nachts spookt," zei ze zacht. „Weet je wat ik denk? Dat er iets slechts is gebeurd. Misschien is er wel iemand vermoord. Die eigenaardige oude tante van mevrouw Morgan bijvoorbeeld, die er vroeger heeft gewoond. Dan is dat natuurlijk de reden waarom er bij maanlicht geesten rondzwerven."

Gail barstte in lachen uit. „Kom nou! Je wilt me toch zeker niet wijsmaken dat je werkelijk meent wat je daar zegt?"

Liane keek haar met een sombere blik uit haar diepblauwe ogen aan. Ze knikte met nadruk bevestigend. „Wis en zeker meen ik dat! Geloof maar niet dat ik hier 's avonds op mijn eentje voorbij ga. Ik heb het er niet op om geesten aan het schrikken te maken."

Gail was te verbluft om te antwoorden. Ze moest toegeven dat ze het die avond zelf erg griezelig had gevonden om daar alleen bij de ingang van de oude bouwval stil te staan. Maar dat er geen spoken en geesten bestonden, daarvan was ze vast overtuigd.

Zij was blij dat ze eindelijk thuis was, zodat ze de inbraken en spookgeschiedenissen weer een poosje kon vergeten. Er waren nog steeds koekjes over van de vergadering van de vrouwenclub. Ze nam er een paar en maakte er een lekkere beker chocolademelk bij warm, voor haar vriendinnetje en voor haarzelf.

„Ga je mee? Dan gaan we het bui-

★ ★ ★

KORTE INHOUD: *Als Gail Foster met haar tweelingbroers Ted en Tim en hun vriend Conan Prescott op een avond langs de leegstaande villa Groenendaal komt, hoort ze vreemde klopsignalen. De volgende dag gaat Gail naar het schuurtje in de tuin achter de villa, waar ze veel van haar vrije tijd doorbrengt. Thuis heeft ze gehoord, dat er in het dorp is ingebroken, iets dat de laatste tijd al meer is gebeurd. Ze ontmoet Conan, die vertelt dat hij is ontslagen door de tuinman Hopkins, die hij altijd hielp. Later ontmoeten ze Steve Craig, die schetsen maakt van huizen in de buurt. Op een avond horen ze stemmen in de villa en de volgende morgen ontdekken ze wielsporen op het gazon. Mevrouw Morgan, de eigenares van Groenendaal, looft een beloning uit voor wie het raadsel ontsluiert. Later horen Gail en Conan opnieuw stemmen in de villa, maar ze zien niemand.*

ten opdrinken," stelde ze voor. „Het is eigenlijk veel te mooi weer om hier binnen te zitten."

Ze gingen op de rand van de stoep zitten en praatten wat over koetjes en kalfjes. Maar Liane nam al spoedig de draad van hun verhaal weer op. Met een blik in de richting van Conans huis zei ze: „Wist jij dat sommige mensen veldwachter Prescott ervan verdenken dat hij de dief misschien behulpzaam is bij het verstoppen van het antiek dat er gestolen is?"

„Wat?" riep Gail ontsteld uit. Ze was zo geschrokken, dat ze haar beker haast op de grond liet vallen. „Wat afschuwelijk om zo iets te zeggen! Zijn er werkelijk mensen die dat geloven?"

„Je hoeft niet kwaad op mij te worden," protesteerde Liane. „Ik vertel je alleen maar wat ik gehoord heb. Zelf geloof ik er geen steek van. Maar mijn vader zegt dat verschillende mensen dat wél doen. Ze vinden het veel te verdacht dat meneer Prescott nog geen enkel spoor heeft gevonden. En ze zeggen dat hij al lang wat van het gestolen goed had moeten achterhalen, als hij daar werkelijk zijn best voor had gedaan. Nou, en daarom vragen ze zich af of het hem er wel echt om begonnen is de dader op te sporen."

Gail zat vertwijfeld op haar onderlip te bijten. „Ik vind het vreselijk gemeen," zei ze terneergeslagen. „Hij doet erg zijn best. Dat weet ik zeker."

„Toch vind ik het geen leuk idee dat die inbraken nog maar steeds niet ophouden," bekende Liane. „Soms durf ik amper naar bed te gaan, uit vrees dat de dief het misschien weleens in zijn hoofd kon halen bij ons op bezoek te komen. En nu helemaal, nu je me hebt verteld dat je dat vreemde geklop op Groenendaal hebt gehoord." Ze kreeg er de koude rillingen van, alsof ze werkelijk een van de geesten had gezien waarover ze had gesproken.

„Kom, dan gaan we een poosje bij ons in de tuin kijken," stelde Gail voor. Ze legde beschermend haar arm om de schouders van haar vriendin. Ze had echt met haar te doen. Ze kon zich best voorstellen dat het een naar idee was om naar bed te gaan als je aan spoken geloofde, ook al wist je dat ze niet bestonden en dat ze je dus geen kwaad konden doen.

Er waren hier en daar nog wat armetierige bloesems te vinden in de bloementuin van mevrouw Foster en dat gaf een aardige afleiding. Liane informeerde vol belangstelling hoe Gails moeder het toch klaarspeelde om te voorkomen dat de bloemen en planten 's winters doodvroren en zo kwam ze al spoedig haar angst te boven. Toen ze eindelijk naar huis ging, vergezelde Gail haar voor alle zekerheid tot voorbij Groenendaal.

Weer thuisgekomen werd Gail bij haar moeder in de keuken geroepen. „Je kunt me best even een handje helpen," zei mevrouw Foster. „Als je nou eens begon met de kleren in de voorste kast weer netjes recht te hangen? Ik heb gisteren alles maar opzij geschoven om ruimte te maken voor de jassen van de dames van de vrouwenclub en ik ben er nog steeds niet toe gekomen de kast weer in orde te brengen."

Welgemoed begon Gail het klusje op te knappen. Het was geen overbodig werk, want de kleerhaken waren allemaal op een hoopje geschoven. Een voor een begon ze ze weer op hun plaats te hangen. Met haar armen in de hoogte, trapte ze plotseling op iets zachts.

„Och, arme Kathi," riep ze verschrikt. „Ik kon toch ook niet weten dat jij. . ."

Toen begon ze te lachen. Ze was helemaal niet over de hond gestruikeld, maar over een van vaders oude overschoenen. Ze bukte zich om hem op te rapen. Er lag een wat verfrommeld stukje papier onder, dat blijkbaar van een brief was afgescheurd. Ze wierp er terloops een blik op, maar ze had nog maar een paar woorden gelezen of ze was plotseling een en al aandacht. Er stond:

„al lang geleden uitgebrand, geloof ik. Het staat aan de hoofdweg, die naar het dorp loopt, en er hoort een mooi stuk grond bij met goed onderhouden grasvelden en een boomgaard. Voor zover ik weet, woont de tegenwoordige eigenares hier niet erg ver vandaan. Ik hoop dat je vindt wat je zoekt, Steve.

Het is jammer dat je nu niet elk weekeinde kunt komen. Als het schoolgeld blijft stijgen op de tekenschool, krijg je een. . ."

Gail las deze paar zinnen verschillende keren over. Daarna vouwde ze het stuk papier op en stak het in de zak van haar blouse. Langzaam, als het ware in gedachten verzonken, ging ze verder met het opruimen van de kast.

Ze stond voor een groot raadsel. Het leek er sterk op dat Steve Graig die brief had verloren. Deze was waar-

Het was niet licht genoeg meer om de brief te lezen en dus vertelde ze hem woord voor woord wat erin stond.

Ze zagen de andere drie langzaam dichterbij komen.

schijnlijk uit zijn zak gevallen, toen vader zijn jas zaterdagavond voor het eten in de kast hing. Wat kon er bedoeld zijn met de woorden: „Ik hoop dat je vindt wat je zoekt, Steve"? Ze herinnerde zich hoe de jongeman voor de kapotte ramen van Groenendaal had staan turen en hoe hij de deur van de uitbouw had geprobeerd.

Steve Craig was een artiest. Hij wist vermoedelijk alles af van antiek en van mooie dingen zoals er de laatste tijd in Langeweide zoveel waren gestolen. Hij had het huis van mevrouw Dryden getekend en het kon best zijn dat hij op de hoogte was van het feit dat zij een paar gouden kandelaars bezat. . .

Ze sloot de kastdeur en leunde er met een zucht tegenaan. Als ze Steve nu maar niet zo'n leuke vent had gevonden! Als ze er nu maar niet steeds weer aan moest denken hoe netjes hij haar broers op hun nummer had gezet toen die haar hadden geplaagd met haar schrijverij! Hij had meteen begrepen hoe verzot ze was op haar verhalen en dat ze maar wat graag een plekje had waar ze rustig kon zitten werken. Nee, ze kon niet geloven dat hij een dief was. Dat bestond eenvoudig niet.

Beneden hoorde Gail haar broers terugkomen, die dadelijk hun moeder uitvoerig gingen inlichten over hun belevenissen op de padvindersbijeenkomst. Ongemerkt sloop ze de trap af, greep haar jas en ging de straat op om te kijken of ze Conan ook ergens kon ontdekken. Ze wilde hem de brief laten zien en hem om raad vragen.

Het was al bijna donker. Ze liep haastig de weg af en haalde hem vlak bij zijn huis in. Het was niet licht genoeg meer om de brief te lezen en dus vertelde ze hem woord voor woord wat erin stond.

„Maar je moet me niet verkeerd begrijpen," zei ze aan het slot. „Er is geen sprake van dat Steve Graig de dief is. Daarvoor is hij een veel te nette knul."

„Dat kan best zijn. Maar waarom liep hij daar dan op Groenendaal te spioneren?" vroeg Conan.

Ja, waarom? Hoe ze ook piekerde, Gail kon er maar niet in slagen een reden te vinden voor Steves gedrag bij de oude villa.

„Konden we er nu toch maar eens achter komen, wat er eigenlijk met die ellendige ruïne aan de hand is," zuchtte ze.

„Moet je horen. Ik geloof dat ik er wat op gevonden heb," zei Conan geheimzinnig.

Gail trok haar jas strak om haar schouders van pure opwinding. „Ja, wat dan?"

„Nou, je weet toch dat Liane op haar verjaardag dat draagbare bandrecordertje heeft gekregen? Ik vraag me af of we dat niet een poosje van haar mogen lenen. Dan konden we het op een avond op een verscholen plekje in het oude huis neerzetten. Als we het dan de volgende dag terughaalden, konden we de band afdraaien en horen wat er gezegd was. Het zou best kunnen zijn dat we zelfs de stemmen konden herkennen."

Gail voelde zich hevig teleurgesteld. Het ene bezwaar na het andere kwam in haar op. „Die bandjes lopen maar een half uur. Hoe kunnen we er zeker van zijn dat er juist iemand gaat praten als wij dat ding daar hebben neergezet? En wie moet het apparaat afzetten als het bandje helemaal opgenomen is?"

„Ja, dat weet ik ook niet. Maar wat doet dat er eigenlijk toe? Hoogstens raken de batterijtjes leeg. Nou, dan blijft de zaak gewoon stilstaan. De volgende dag kunnen we er dan makkelijk genoeg nieuwe in doen. Die batterijtjes zijn erg goedkoop. Zo zouden we het desnoods verschillende keren kunnen proberen. Net zolang totdat we beet hebben."

Gail dacht een tijdje diep na. Opnieuw schoot haar het verhaal te binnen dat Liane haar had gedaan over de geesten en spoken. De afkeer die ze zelf van Groenendaal had gekregen was groter dan ooit. Nee, het voorstel van Conan beviel haar allerminst.

„Laten we dan in ieder geval niet aan Liane vertellen wat we met de bandrecorder van plan zijn," zei ze tenslotte. „Anders zal ze het niet graag doen, vrees ik. Laten we maar gewoon vragen of we er een paar dagen mee mogen experimenteren."

Hier keek Conan vreemd van op. „Kom nou, Liane is heus niet zo kinderachtig. We kunnen haar best in vertrouwen nemen. Ik weet zeker dat ze ons graag wil helpen. We hadden haar al veel eerder op de hoogte moeten brengen van onze plannen. Ze woont zo lekker dicht bij Groenendaal. Ze kon best een oogje mee in het zeil houden. Je weet toch hoe behulpzaam ze altijd is?"

„Nou, goed, laten we het dan maar proberen," zei Gail berustend.

Ze vertelde hem maar niet wat Liane allemaal over de oude ruïne had gezegd en hoe bang ze ervoor was. Ze hoopte maar dat ze er de volgende dag wat minder zwaartillend over zou denken. In elk geval, als ze werkelijk in geesten en in spookhuizen geloofde, moest ze dat zelf maar aan Conan vertellen. Gail was vastbesloten dat ze erover zou zwijgen.

HOOFDSTUK 8

ER WORDT EEN VAL GEZET

Toen Gail de volgende middag uit school kwam, stond Conan al op haar te wachten.

„Waar is Liane?" vroeg hij, zodra ze buitenkwam.

„O, ze helpt juffrouw Allen nog een poosje met het rangschikken van wat nieuwe planten in onze klas," legde Gail uit. „Ze komt dadelijk wel."

Hij keek het speelterrein rond. Ted en Tim stonden onder een van de kastanjebomen te praten. Ze waren het er niet over eens of ze al dan niet naar het sportterrein van de h.b.s. zouden gaan om naar een voetbalwedstrijd te kijken.

„Laten we maar liever opstappen, voordat ze met ons meegaan," zei hij. „We kunnen bij Lianes huis ook wel op haar wachten. Ik ben erg nieuwsgierig wat ze vindt van dat idee met die bandrecorder."

Toen ze het huis van de familie Welds hadden bereikt, kregen ze op hun bellen geen antwoord. Ze gingen op de stoep zitten wachten. Al spoedig zagen ze Liane aankomen. Ze was in gezelschap van Sally Wilson en Ted drentelde achter de beide meisjes aan. Zonder zijn tweelingbroer liep hij zich kennelijk te vervelen.

„Kom mee, laat hij ons nou niet zien," zei Gail zacht. Vlug verstopten zij en Conan zich achter een denneboom die vlak naast het tuinpad stond. Ze zagen de andere drie langzaam dichterbij komen. Tot haar ergernis zag Gail haar broer op een gegeven ogenblik op Liane toesluipen en haar nieuwe blauwe alpinomuts van haar hoofd trekken, die ze voor het eerst droeg. Hij gooide hem op een hoop droge bladeren en ging toen vlug achter een boom staan om te kijken wat Liane deed.

Gails vriendinnetje raapte onder het praten door haar muts weer op en deed net alsof ze Ted niet zag.

Ik wou dat ze hem maar eens flink de waarheid zei, dacht Gail.

Weer kwam haar broer dichterbij en deze keer gooide hij de muts midden op de weg. Nog een geluk dat er niet net een auto langs kwam, anders was ze hem misschien kwijt geweest. Nog steeds bleef Liane druk in gesprek met Sally. Weer pakte ze haar muts op zonder Ted ook maar een blik waardig te keuren. Kreeg ze dan nog niet genoeg van deze plagerij?

Toen Ted haar de muts voor de derde keer afnam, werd zelfs Conan woedend. „Wat een flauwe streek!" zei hij. „Wat heeft hij daar toch mee voor?"

Liane raapte haar muts onverstoorbaar weer op en zette hem weer op. Ze wandelde rustig voort, totdat ze merkte dat ze al bij huis was. Op hetzelfde ogenblik deed Ted opnieuw een uitval en ditmaal gooide hij de muts dwars over het grasveld.

Liane draaide zich plotseling om. „Nu krijgt hij eindelijk op zijn kop," fluisterde Gail tegen Conan.

Haar vriendin stond op het punt eens flink tegen haar plaaggeest uit te varen. Een poosje keek ze Ted hoofdschuddend aan, alsof ze er niets van begreep. Hij stond verlegen met zijn voet in het zand te draaien. Het leek alsof hij er maar het liefst tussenuit was gegaan.

„Wat ben je toch eigenlijk van plan, kereltje?" vroeg Liane tenslotte op uitgesproken vriendelijke toon.

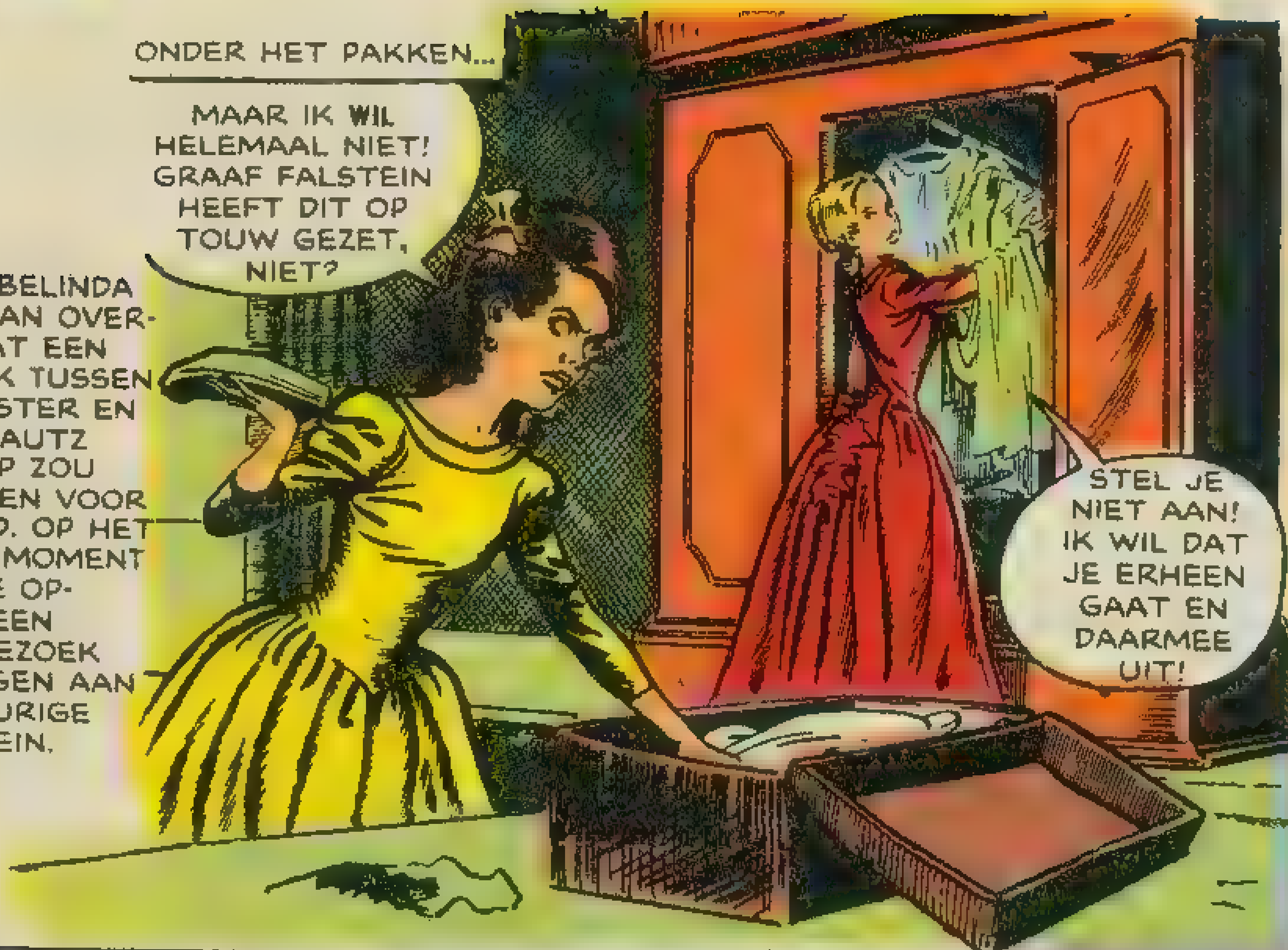
Hier kon Ted niet tegenop. Hij was totaal verslagen. Schoorvoetend stapte hij het grasveld op, raapte de muts op, veegde hem netjes af en overhandigde hem weer aan Liane. Daarna slenterde hij de straat op zonder een woord te zeggen.

•

WORDT VERVOLGD

Prinses

ONDER HET PAKKEN...
MAAR IK WIL HELEMAAL NIET! GRAAF FALSTEIN HEEFT DIT OP TOUW GEZET, NIET?
PRINSES BELINDA WAS ERVAN OVERTUIGD DAT EEN HUWELIJK TUSSEN HAAR ZUSTER EN PRINS KRAUTZ EEN RAMP ZOU BETEKENEN VOOR HET LAND. OP HET KRITIEKE MOMENT KREEG ZE OPDRACHT EEN STAATSBEZOEK TE BRENGEN AAN HET NABURIGE REGENSTEIN.
STEL JE NIET AAN! IK WIL DAT JE ERHEEN GAAT EN DAARMEE UIT!

DE KOETS STOND KLAAR.
JIJ HEBT IETS TEGEN MIJN HUWELIJK MET KRAUTZ, DUS KUN JE BETER NIET OP DE BRUILOFT AANWEZIG ZIJN!

KOLONEL BOMBERG STOND KLAAR OM BELINDA TE BEGELEIDEN.
PAS GOED OP HAAR! IN GEEN GEVAL MAG ZE HIER TERUGKOMEN VOOR SOPHIA EN KRAUTZ GETROUWD ZIJN!
IK ZAL ERVOOR ZORGEN!

EVEN LATER REED DE KOETS WEG.
HOE KAN IK NU NOG OOIT AAN SOPHIA BEWIJZEN, DAT DE GRAAF DIT HUWELIJK OP TOUW GEZET HEEFT?

HET GEZELSCHAP VAN DE KOLONEL BEVIEL BELINDA MAAR MATIG.
HET IS EEN MOOIE REIS NAAR REGENSTEIN, HOOGHEID!
JA, VOORAL MET ZO'N KLETSKOUS NAAST ME!

EEN POOS WAS HET STIL. TOEN...
KOLONEL, KOMEN WE IN DE BUURT VAN LODNITZ?
JA, WE RIJDEN DOOR LODNITZ HEEN!

BELINDA DACHT OPEENS AAN HAAR VRIENDEN...
DAN HEB IK EEN KANS OM AAN BOMBERG TE ONTSNAPPEN EN DE BEWIJZEN OP TE SPOREN!

IK ZOU IN LODNITZ GRAAG EVEN STOPPEN OM IETS TE ETEN!
ZOALS U WILT, HOOGHEID! IK ZAL DE KOETSIER WAARSCHUWEN!

Ondeugd

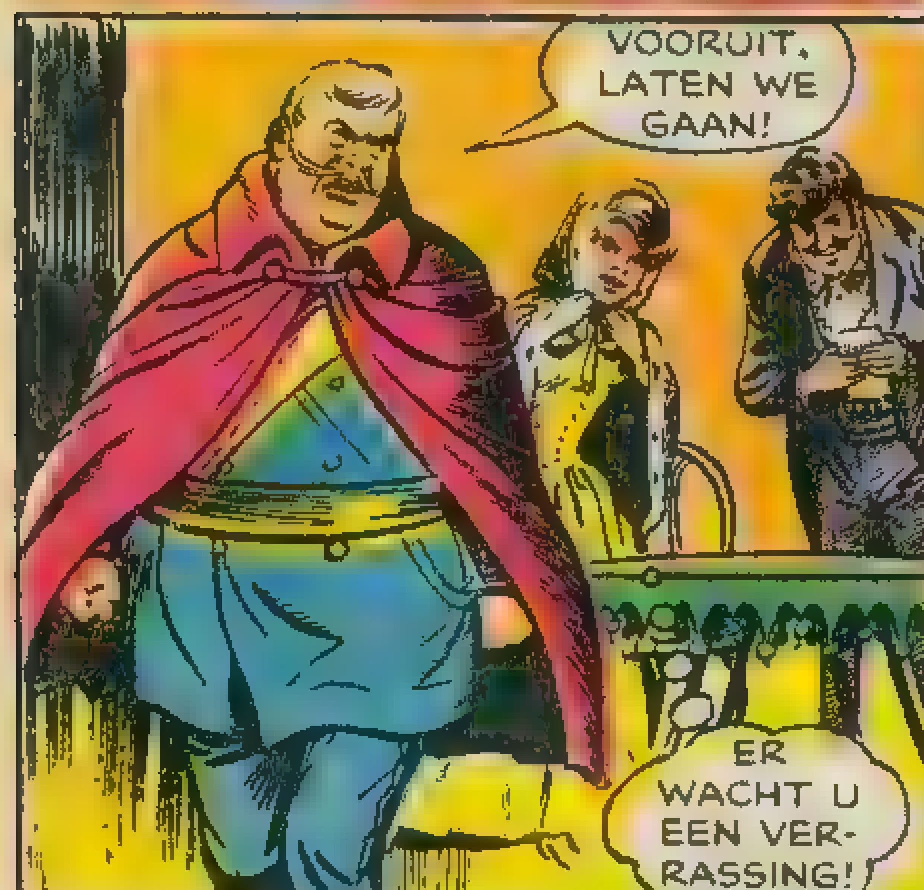

IN HET RESTAURANT TE LODNITZ...
HOOGHEID, WELK EEN ONVERWACHTE EER...
SCHIET OP, MAN! BRENG IETS TE ETEN!

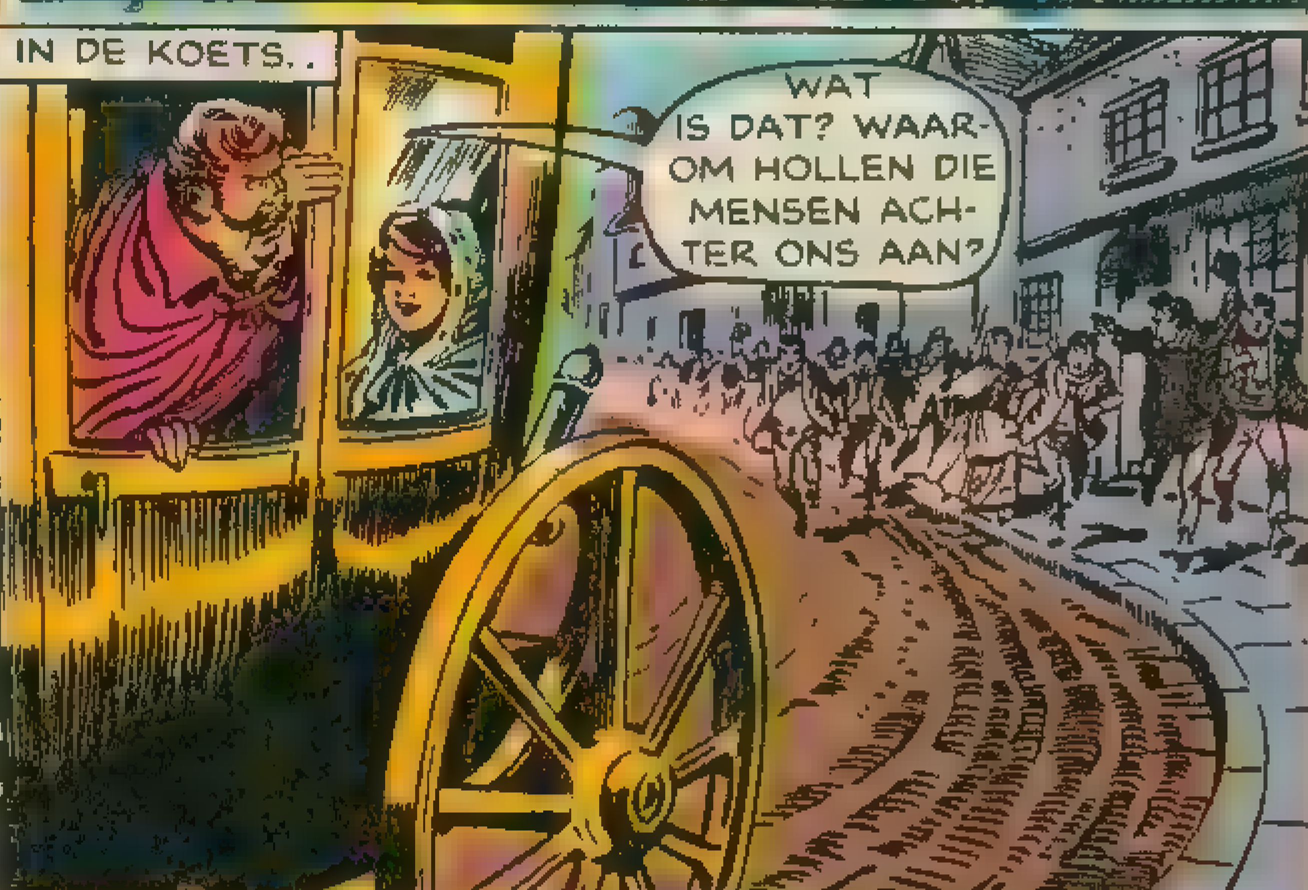
NA HET ETEN ZEI BELINDA...
ERG LEKKER! IK WIL DE KOK GRAAG SCHRIFTELIJK BEDANKEN!
HEEL GOED, HOOGHEID. HIER ZIJN POTLOOD EN PAPIER!

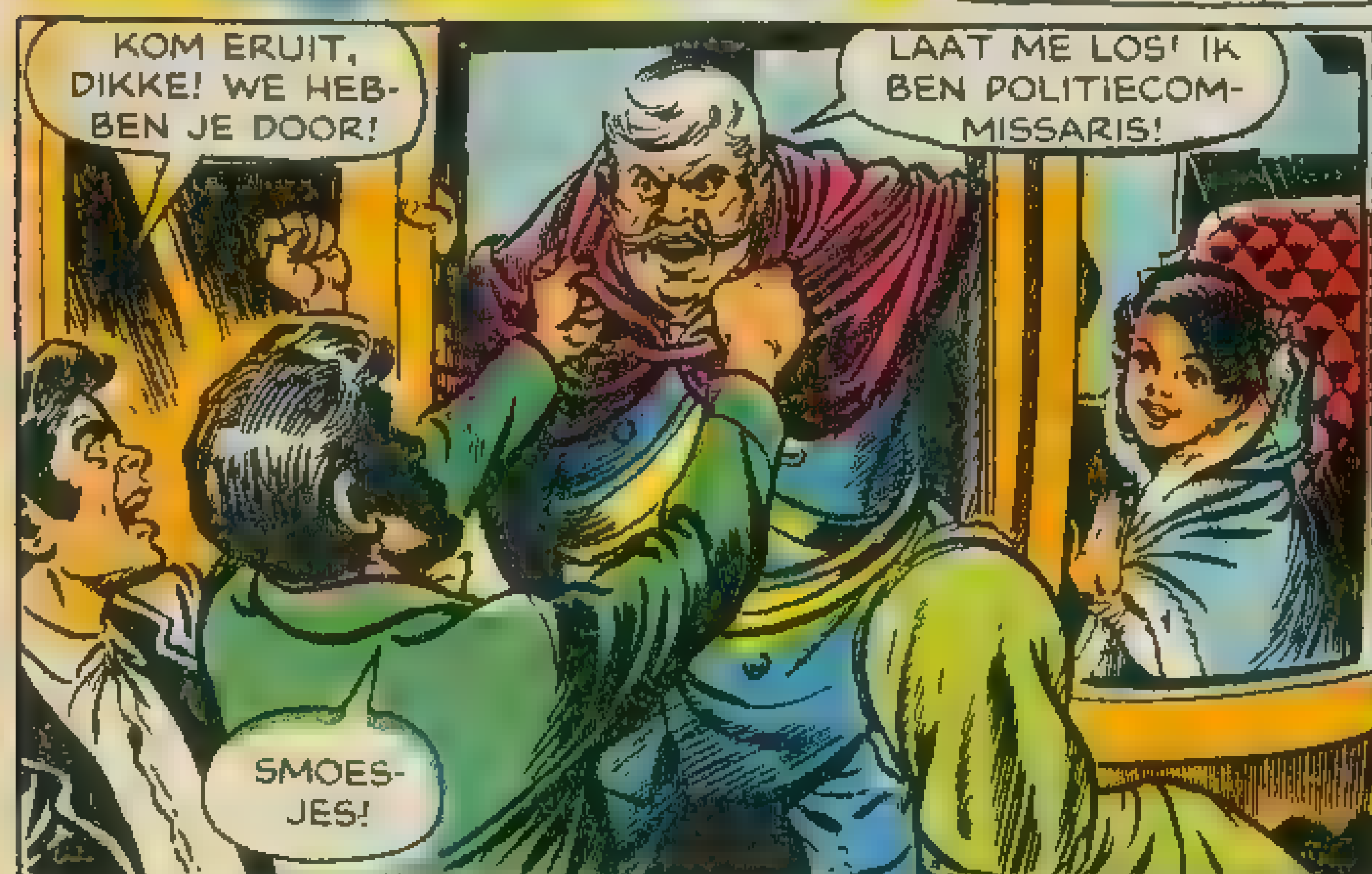
VOORUIT, LATEN WE GAAN!
ER WACHT U EEN VERRASSING!

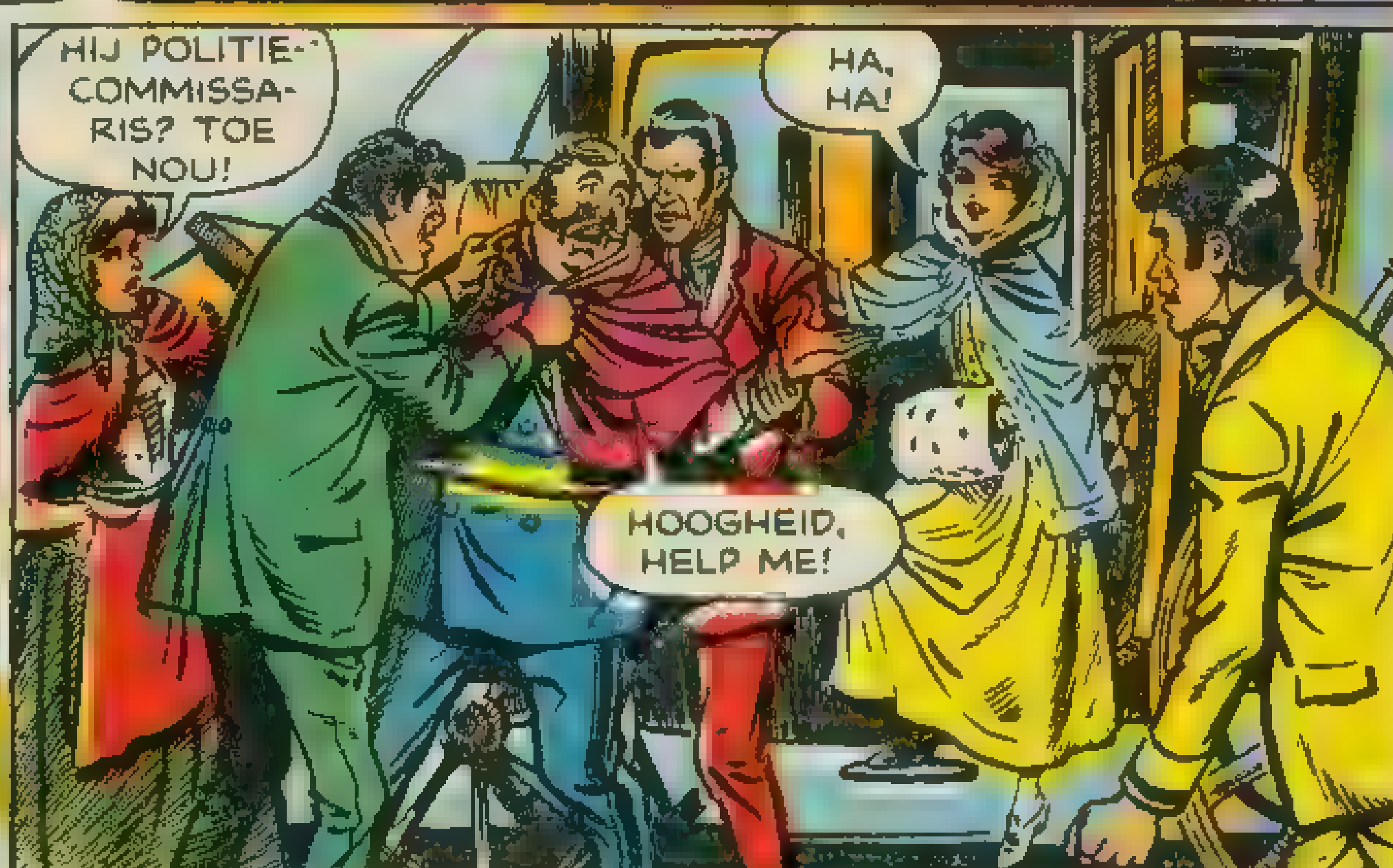
WAT BETEKENT DAT? LIEVE HELP, IK MOET VLUG TE WERK GAAN!

IN DE KOETS..
WAT IS DAT? WAAROM HOLLEN DIE MENSEN ACHTER ONS AAN?

KOM ERUIT, DIKKE! WE HEBBEN JE DOOR!
LAAT ME LOS! IK BEN POLITIECOMMISSARIS!
SMOESJES!

HIJ POLITIECOMMISSARIS? TOE NOU!
HA, HA!
HOOGHEID, HELP ME!

SLUIT HEM OP!
DAN KAN HIJ BIJKOMEN VAN DE SCHRIK!
WAT EEN GELUK DAT IK UW BRIEFJE DIRECT GELEZEN HEB!

TE DENKEN DAT DIE VENT U WILDE ONTVOEREN! WE ZIJN BLIJ DAT WE U HEBBEN KUNNEN HELPEN!
IK BEN U ERG DANKBAAR!

EVEN LATER ZAG BELINDA DRIE BEKENDE FIGUREN NADEREN...
HOOGHEID!
NU HEB IK EEN KANS OM DAT HUWELIJK TE VOORKOMEN!

HET GRAF VAN TOETAN

Het was een mistige herfstmorgen toen lord Carnarvon in de bibliotheek van zijn kasteel in het Engelse graafschap Cornwall een door zijn butler gebracht telegram openmaakte.

Heb waarschijnlijk ongeschonden koningsgraf in het Dal der koningen ontdekt — Wacht met openen uw aankomst af — Met gelukwensen — Howard Carter.

Drie weken later arriveerde in datzelfde Dal der koningen in Egypte lord Carnarvon, die een expeditie financierde tot opsporing van het graf van een koning, van wie men weinig meer wist dan dat hij geleefd had. De vondsten die kort daarop werden gedaan, maakten aan alle onzekerheid een einde. De ontdekking van het graf van de Egyptische farao Toetanchamon, die regeerde van 1354 tot 1346 voor Christus, was een van de meest opzienbarende vondsten, ooit in Egypte gedaan.

Al jarenlang was de Engelse geleerde Howard Carter in het Dal der koningen met opgravingen bezig. Dat hij zo verbeten voortwerkte om het graf van een vrijwel onbekende koning te vinden, was het gevolg van een paar kleine vondsten, zoals een scherf aardewerk, waarop de naam Toetanchamon voorkwam. Toen kwam de dag dat de arbeiders van Carter een in de rotsen uitgehouwen trap ontdekten.

Koortsachtig werd er verder gegraven en een opgewonden Carter zag een trap van zestien meter van onder het hete woestijnzand te voorschijn komen. Aan het eind van die trap stuitte men op een gepleisterde muur, waarop de koninklijke zegels voorkwamen. Carter liet alles weer met zand dichtgooien en verzond het telegram naar lord Carnarvon.

Nadat deze was gearriveerd, werden de opgravingen onmiddellijk hervat. Toen men opnieuw de deur had bereikt, kwam men tot de teleurstellende ontdekking dat de zegels waren verbroken; het graf was dus al eerder bezocht. Onder grote spanning werd met het voorzichtig weghakken van de deur begonnen. Wat zou men erachter vinden? Een leeggeplunderd graf? Achter de deur vond men echter een half ingestorte, lage tunnel. Het duurde een paar dagen voor men het neergestorte puin uit deze tunnel had verwijderd. Men stond nu opnieuw voor een stenen deur. Ook de zegels hierop waren verbroken. Grote twijfel maakte zich van Carter meester. Zou al zijn werk, dat zo hoopvol begonnen was, op een teleurstelling uitdraaien? Naast de deur werd een gat gemaakt. Carter kon zijn ongeduld niet bedwingen; hij nam hamer en beitel van een arbeider over en begon zelf te hakken. Toen het gat groot genoeg was, stak Carter zijn hoofd en armen erdoor. Men reikte hem een olielamp aan. „Zie je wat?" vroeg lord Carnarvon.

„Nee, niets! Ja, toch!" riep Carter plotseling. „Ik zie iets glinsteren! Dit is fantastisch! Dit is wonderbaarlijk!"

Toen de deur werd geopend, konden de aanwezigen hun ogen niet geloven. Een drieduizend jaar verborgen geheim was ontsluierd. In een soort voorraadkamer lagen en stonden wanordelijk door elkaar grote schatten aan goud, juwelen, ivoor, albast, marmer en ebbehout. Er waren twee massief gouden koningsbeelden, de gouden troon van de farao, ingelegd met juwelen, ivoor en ebbehout, gouden schalen en vazen van een prachtige vorm, rustbedden, vreemde dierfiguren van goud en ivoor, gouden dozen en etuis en nog allerlei andere voorwerpen, waaronder ongekend kostbare sieraden. De wanorde toonde duidelijk aan dat rovers het graf hadden bezocht. De vraag rees waarom ze niet alles meegenomen hadden. Hadden ze daarvoor te veel haast gehad, waren ze erop uit geweest alleen de gemakkelijk te vervoeren en te verbergen voorwerpen te stelen of waren ze op heterdaad betrapt?

Achter de gouden koningsbeelden vond men weer een deur, waarvan de zegels niet waren verbroken, maar waarnaast een gat was, waar gemakkelijk een mens door kon kruipen. De chaos in de tweede kamer was nog groter. Veel van de voorwerpen waren eenvoudig stukgeslagen. Bij het betreden van dit vertrek werd het de geleerden duidelijk, dat jaren van ingespannen arbeid nodig zouden zijn om alles te herstellen en zodoende 'n inzicht te krijgen in het leven van de drieduizend jaar geleden gestorven farao Toetanchamon.

Achter het tweede vertrek lag de eigenlijke grafkelder. Ook hierin bevonden zich talrijke gouden en andere voorwerpen. Blijkbaar hadden de rovers deze kelder niet durven betreden uit vrees voor de wraak van de gestorven farao. In dit vertrek werd de marmeren sarcofaag gevonden met het doorzichtige, albasten deksel, waarin de mummie van de koning rustte. Werden ook Carter en Carnarvon door vrees bevangen en gaven zij daarom opdracht de grafkelder te sluiten en opnieuw te verzegelen? Velen namen dit aan en zij waren ervan overtuigd, dat allen, die met het openen van het graf iets te maken hadden gehad, op een kwade dag door de wraak van de farao zouden worden getroffen. Inderdaad vonden twaalf mensen, die bij de onderzoekingen waren betrokken, op min of meer raadselachtige manier de dood. Lord Carnarvon zelf stierf een paar maanden na de ontdekking.

Drie jaar na de ontdekking betrad Carter in gezelschap van enkele andere geleerden opnieuw de grafkamer. Nu werd de sarcofaag geopend en nauwkeurig onderzocht. Daarna reisde de mummie van farao Toetanchamon door verschillende landen en overal trok hij veel bekijks. Daarna kwamen de geleerden overeen de mummie weer naar het oorspronkelijke graf terug te brengen en dit weer af te sluiten.

De vele kostbare voorwerpen afkomstig uit het graf van Toetanchamon werden overgebracht naar het Egyptisch Museum in Cairo, het Brits Museum in Londen en het Griffith Museum in Oxford. In alle stilte werkten de geleerden daar jarenlang aan de bestudering en restauratie. Zo verstomde langzamerhand het rumoer rondom de sensationele ontdekking en raakte ook de wraak van farao Toetanchamon in vergetelheid.

Aad van Vlaardingen

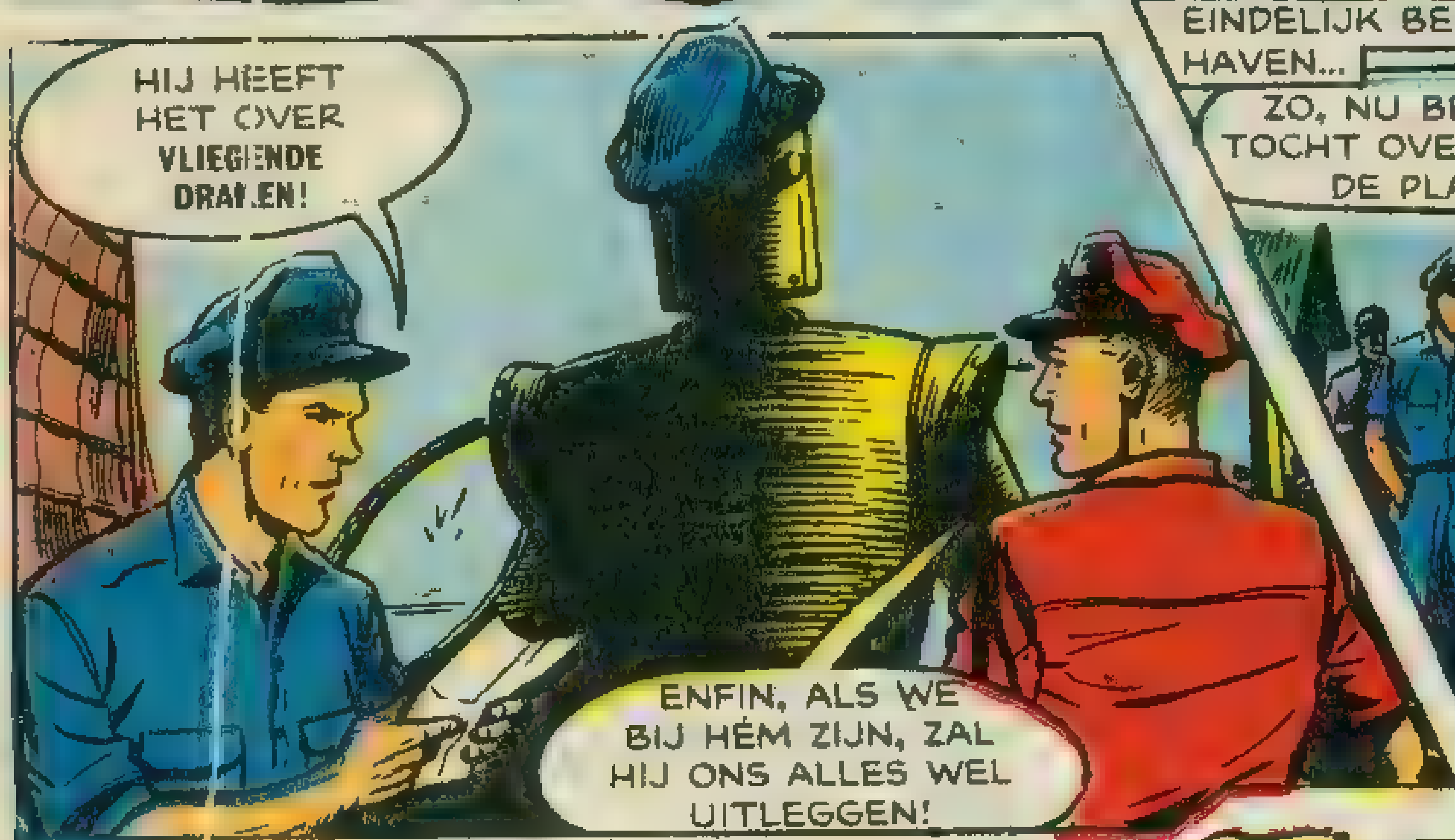

CHAMON

DE MAN VAN STAAL

TED, KEN EN ARCHIE REIZEN PER MOTORJACHT NAAR HET ZUIDZEE-EILAND SUJANA. ZE ZIJN OP WEG NAAR HUN VRIEND, DE CHINEES DAN TU, DIE DAAR EEN RUBBERPLANTAGE HEEFT EN VAN WIE ZE EEN BRIEF GEHAD HEBBEN.

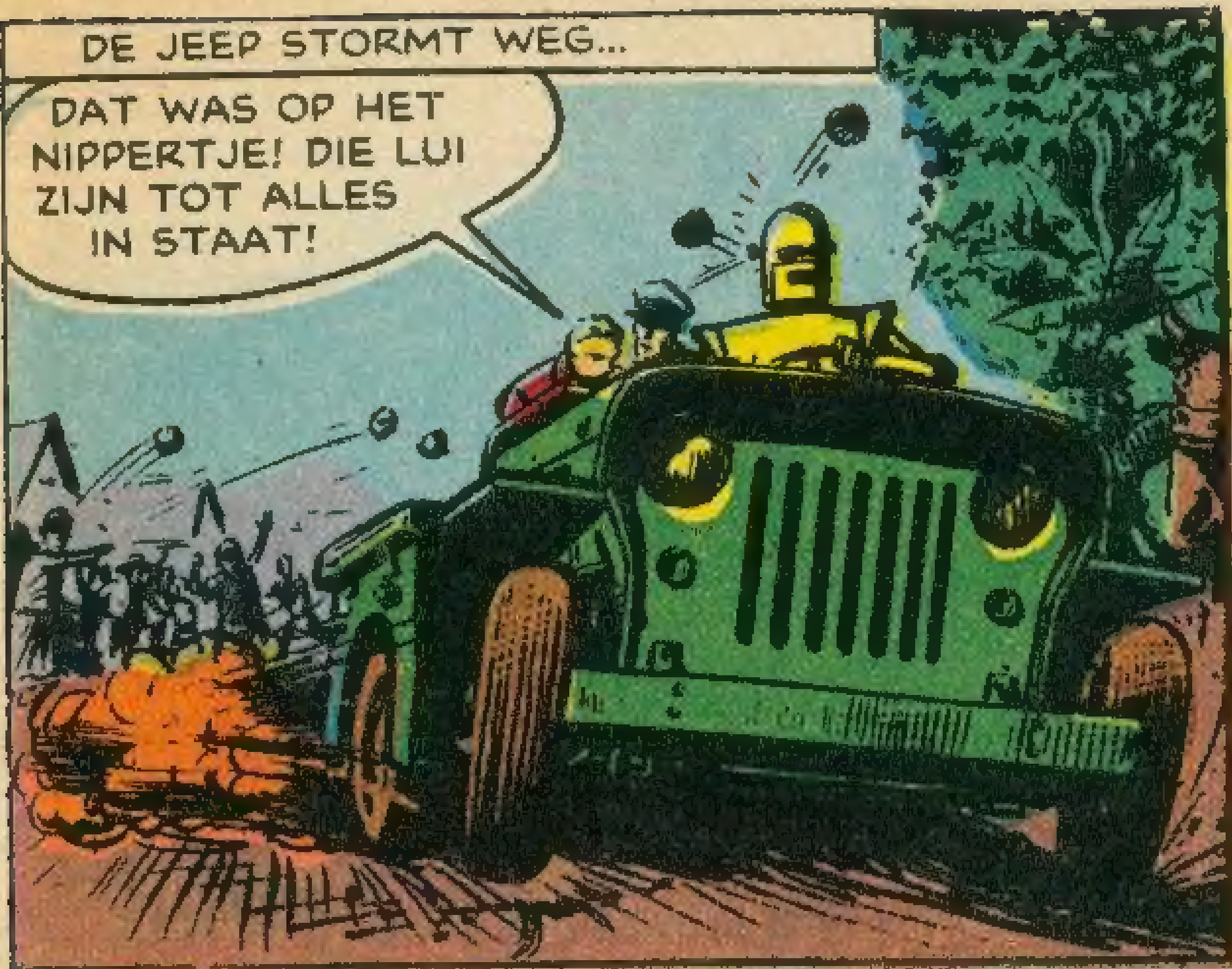

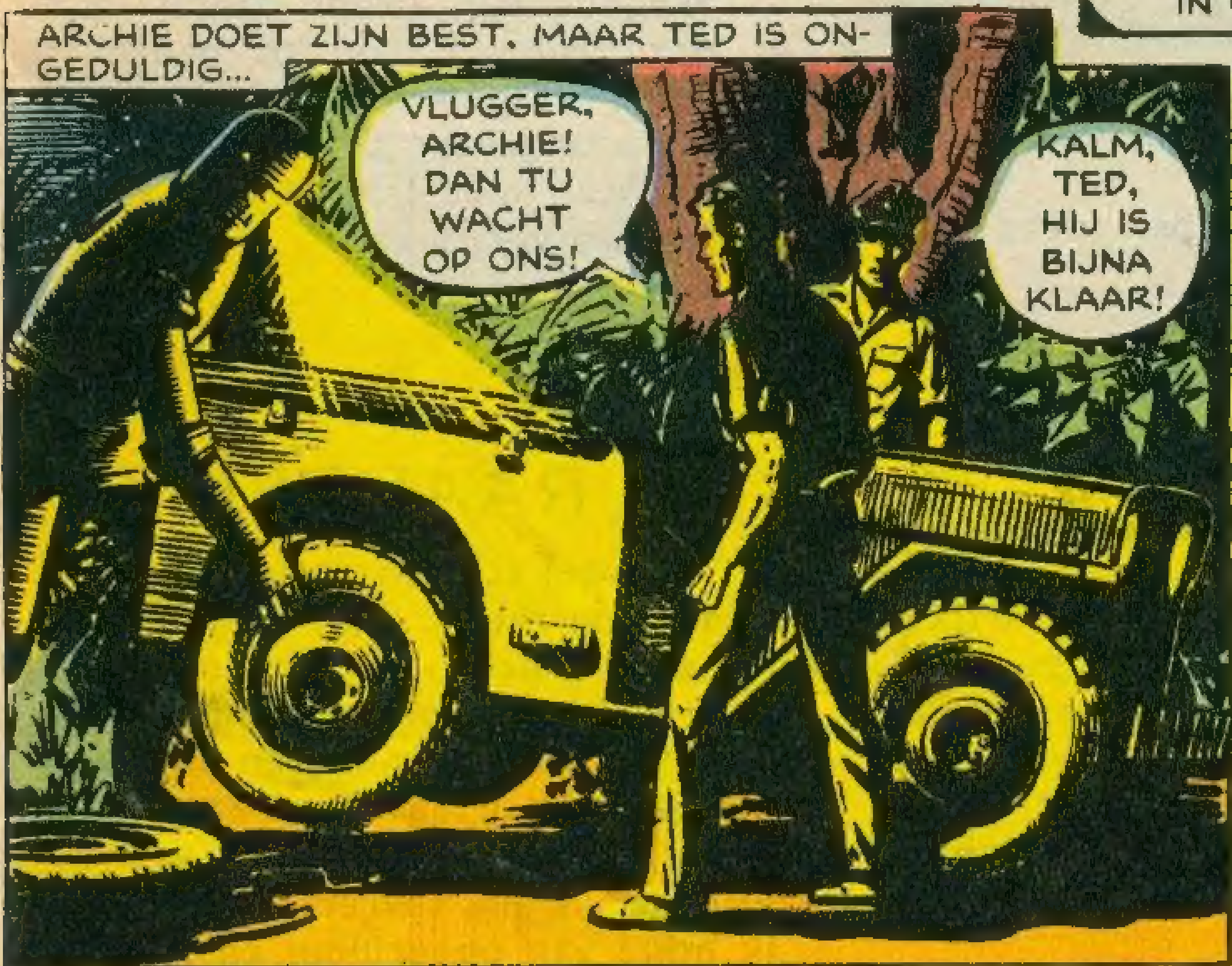

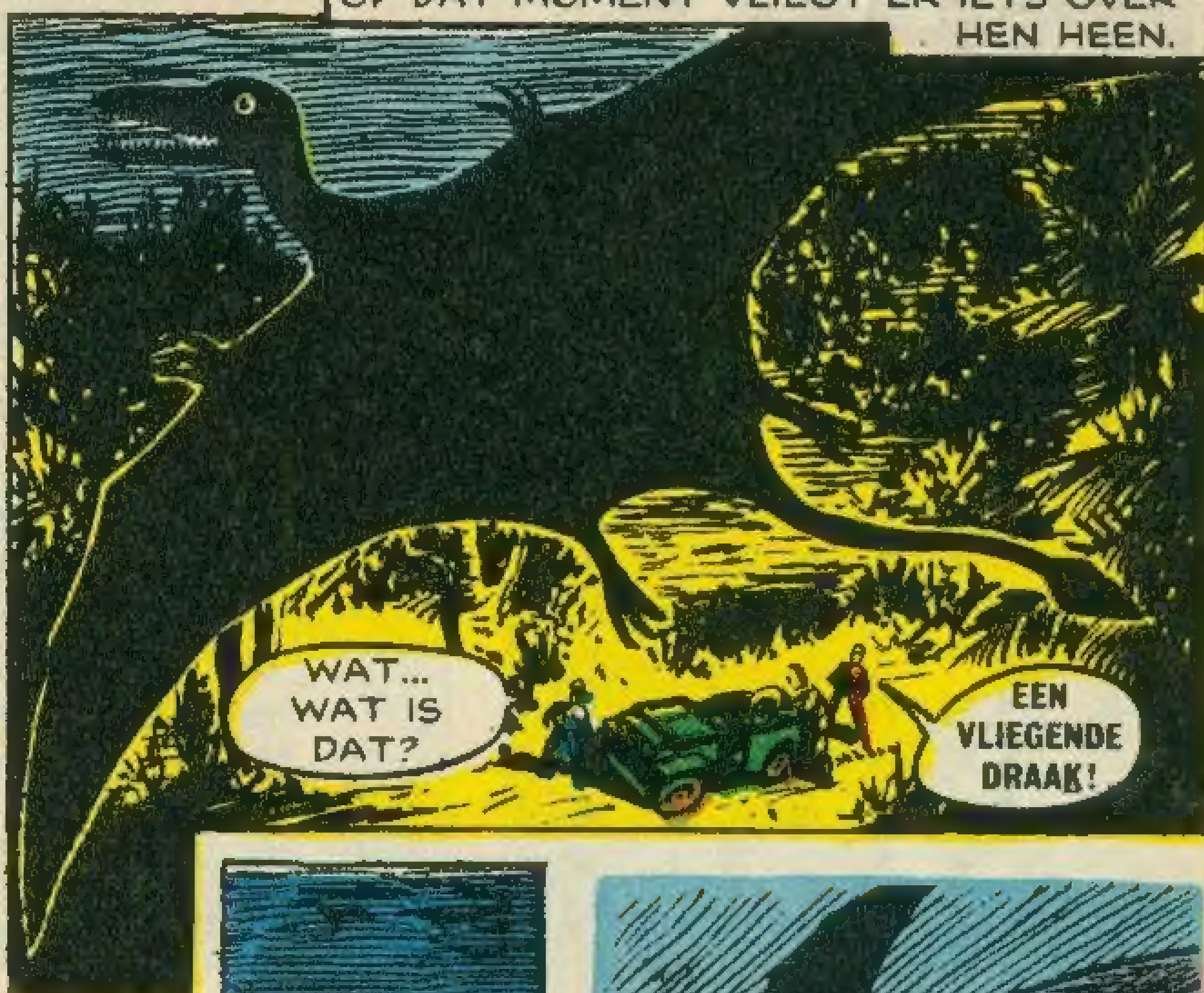

DE JEEP STORMT WEG...
DAT WAS OP HET NIPPERTJE! DIE LUI ZIJN TOT ALLES IN STAAT!

PEINZEND ZEGT TED
STEEDS MAAR WEER DIE VLIE-GENDE DRAKEN! MISSCHIEN VER-KEERT DAN TU IN GEVAAR!

HELAAS KLAPT EVEN LATER EEN VAN DE BANDEN.
DAT IS PECH!

ARCHIE DOET ZIJN BEST, MAAR TED IS ON-GEDULDIG...
VLUGGER, ARCHIE! DAN TU WACHT OP ONS!
KALM, TED, HIJ IS BIJNA KLAAR!

OP DAT MOMENT VLIEGT ER IETS OVER HEN HEEN.
WAT... WAT IS DAT?
EEN VLIEGENDE DRAAK!

ER VOLGEN ER MEER...
DAT MOETEN DE VLIEGENDE DRAKEN ZIJN!
ONGELOOF-LIJK! DIT ZIJN VOORHISTORISCHE DIEREN, DIE AL LANG ZIJN UIT-GESTORVEN!

INTUSSEN HEERST ER PANIEK OP DAN TU'S PLANTAGE...
HELP! DE DRAKEN VALLEN ONS AAN!
VLUCHT! VLUCHT!

OP BEVEL VAN TED TRAPT ARCHIE HET GASPEDAAL NOG VERDER IN.

IEDEREEN VLUCHT VOOR DE MONSTERS...

EEN FELLE GLOED VERLICHT DE HEMEL.
GINDS VLIEGEN ZE!
DE PLANTAGE STAAT IN BRAND! DAT HEBBEN DIE MONSTERS GEDAAN!

SNELLER! WE MOETEN DAN TU HELPEN VOOR HET TE LAAT IS!
WELK MYSTERIE SCHUILT ER ACHTER DE VLIEGENDE DRAKEN?

Wie puzzelt er mee?

VISITEKAARTJES

S. C. VERSTEEGE
HOORN

K. STAM
TER AAR

B. O. SCHURE
WEESP

Welk beroep hebben deze heren?

VRAGEN STAAT VRIJ

Wegens een groot aantal in deze rubriek nog te behandelen vragen verzoeken wij jullie ongeveer drie weken te wachten met het zenden van nieuwe verzoeken.

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT HET VORIGE NUMMER

Kruiswoordpuzzel

W	IJ	S		A		B		P	I	T
A		L		S	T	O	E	L		A
K	W	A	R	T	E	T		A	R	M
	O		E	E	N		O	T		
H	E	T		R		S	P	I	O	N
	D	O	P				A	N	P	
M	E	E	U	W		E		A	A	K
		R	K		A	R	A		A	
L	E	I		J	A	K	H	A	L	S
A		S	P	A	D	E		A		I
M	E	T		S		R		N	U	K

Spreekwoordpuzzel

MEN VANGT MEER VLIEGEN MET HONING DAN MET AZIJN.

Françoise Hardy

In aansluiting op het artikel over Françoise Hardy, zoals dat is verschenen in nummer 30, delen wij hierbij mede, dat gratis inlichtingen over deze Franse zangeres verkrijgbaar zijn bij de:

Société de Françoise Hardy,
Sasboutstraat nr. 48, Delft.

RAADSEL

Ik heb veel scherpe stekels en
Een harde rechte rug;
Als ergens heel veel rommel ligt,
Dan haalt men mij, en vlug
Spring ik al dansend heen en weer,
Met de stekels naar benêe;
Als alles keurig netjes is,
Dan ben ik pas tevrêe;
Ik houd van opgeruimd en rein,
Wie of ik wel mag zijn?

PLAATSNAMENPUZZEL

. O E K . . E S .
. . L S I . . I
. I V . R P . O L
A . G . . R .
. R . M E .

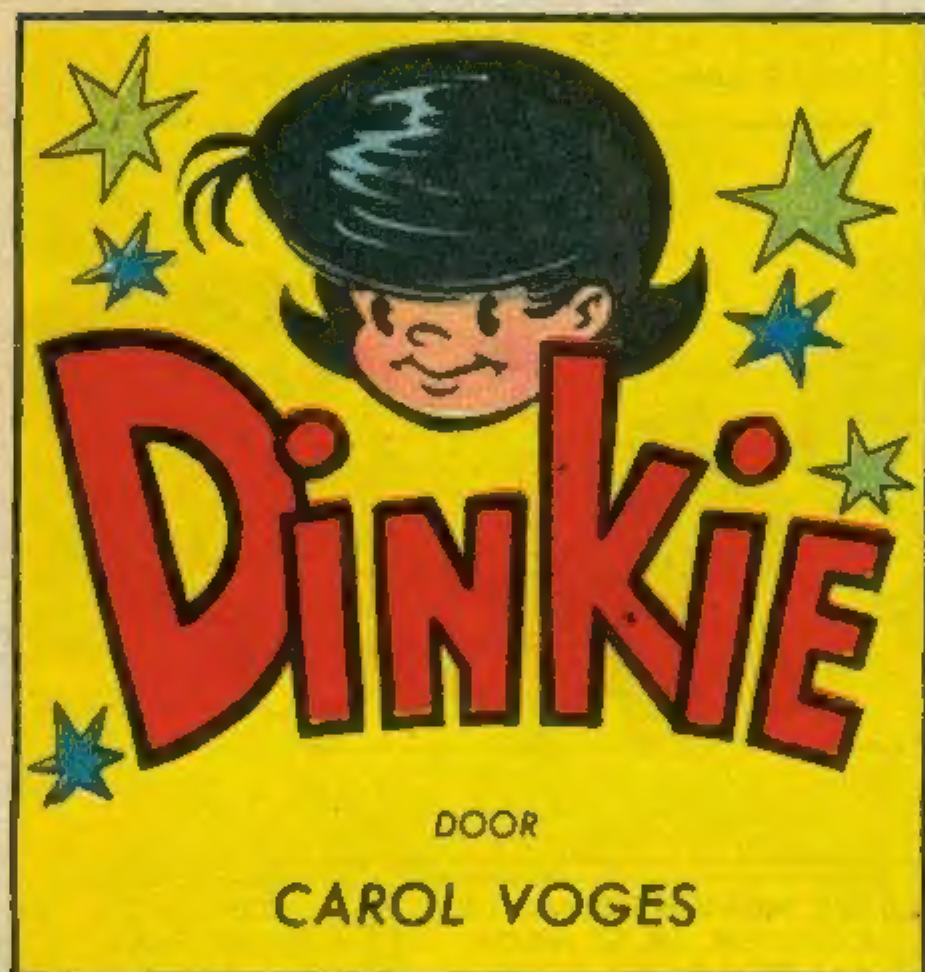
Dit zijn de namen van vijf grote steden (vier in Europa en een in Afrika), maar ze zijn niet te lezen, omdat sommige letters door punten vervangen zijn.

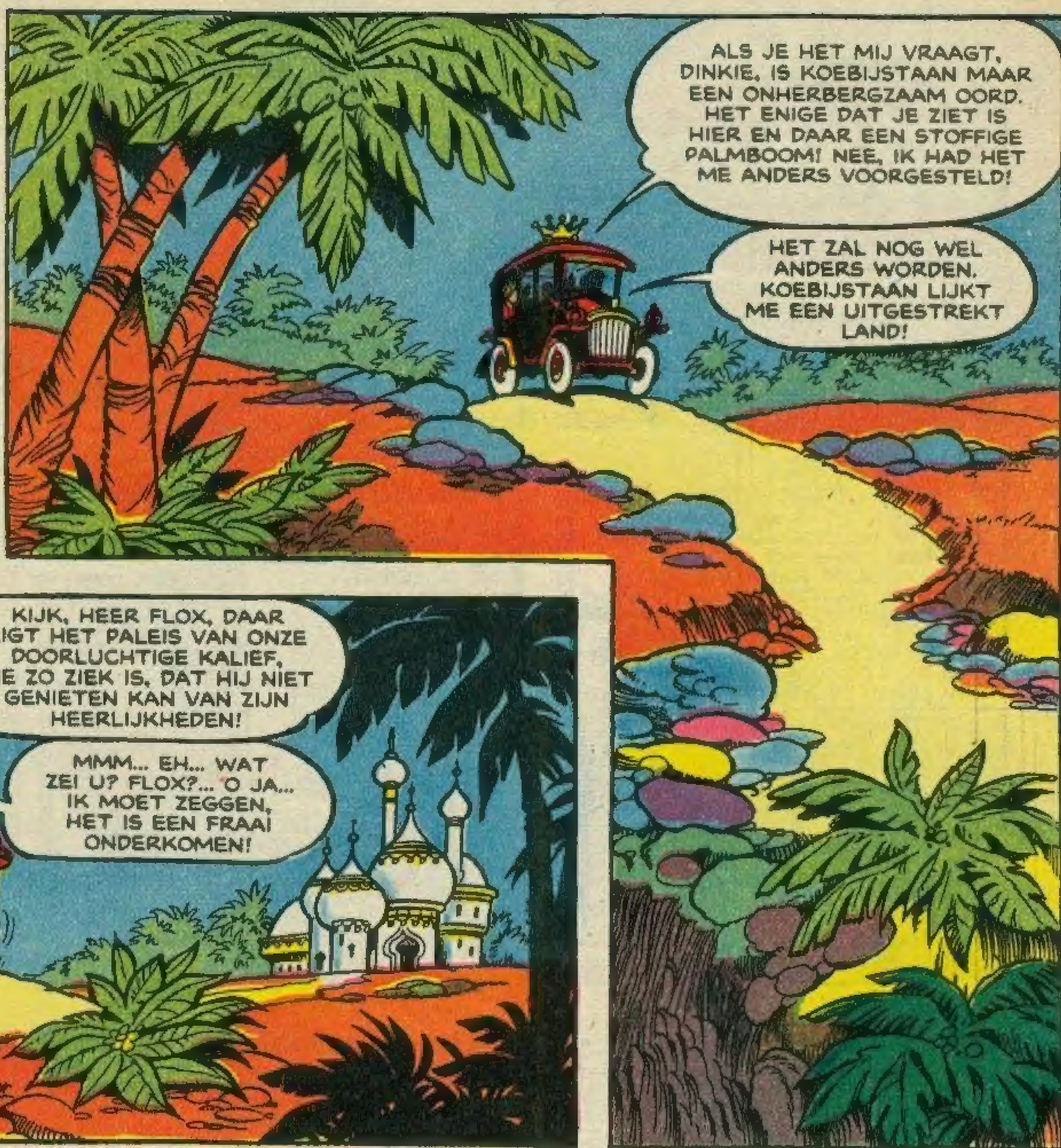
Wie ziet nu kans de namen met de juiste letters aan te vullen? Het aardige is, dat de ontbrekende letters van elke plaatsnaam afzonderlijk een jongens- of meisjesnaam vormen.

f	e	p	ij	v	i	n	k	o	o	h
t	r	a	g	a	n	s	i	l	g	a
u	h	u	i	l	g	r	p	f	a	a
i	l	w	a	k	e	r	w	a	a	n
v	i	d	r	a	c	u	s	n	i	p
e	l	e	e	n	d	i	e	s	t	a
r	o	e	k	p	u	n	g	a	b	r
h	a	s	r	o	i	m	e	r	e	l
e	s	r	a	a	f	u	d	e	m	o
v	ij	n	a	r	a	s	t	n	i	d
i	s	g	i	e	r	o	e	d	n	ij

ZOEKPUZZEL

In dit vierkant vol letters zijn de namen van allerlei vogels ingepast. Je kunt ze zowel op de horizontale als op de verticale rijen vinden. Het zijn er 22 in totaal.

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

ALS JE HET MIJ VRAAGT, DINKIE, IS KOEBIJSTAAN MAAR EEN ONHERBERGZAAM OORD. HET ENIGE DAT JE ZIET IS HIER EN DAAR EEN STOFFIGE PALMBOOM! NEE, IK HAD HET ME ANDERS VOORGESTELD!
HET ZAL NOG WEL ANDERS WORDEN. KOEBIJSTAAN LIJKT ME EEN UITGESTREKT LAND!

KIJK, HEER FLOX, DAAR LIGT HET PALEIS VAN ONZE DOORLUCHTIGE KALIEF, DIE ZO ZIEK IS, DAT HIJ NIET GENIETEN KAN VAN ZIJN HEERLIJKHEDEN!
MMM... EH... WAT ZEI U? FLOX?... O JA... IK MOET ZEGGEN, HET IS EEN FRAAI ONDERKOMEN!

HEER GROOT-VIZIER, WAT IS ER TOCH AAN DE HAND MET DE MACHTIGE KALIEF, DAT HIJ ZICH ZO ZIEK VOELT?
?

ACH, LIEVE JUFFROUW, DAT IS MOEILIJK TE ZEGGEN. DE KALIEF IS LUSTELOOS, HIJ EET EN DRINKT NIET, KORTOM HIJ KWIJNT WEG. EN WIJ MAKEN ONS DAAR ZORGEN OVER!
NOU, DAN MOET ER WEL IETS BIJZONDERS MET HEM AAN DE HAND ZIJN!

JUIST, JUFFROUW, ZO IS HET. GEEN LACHJE KAN ER MEER AF, GEEN VRIENDELIJK WOORD KOMT ER MEER UIT ZIJN MOND. NEE, DIT IS NIETS GEDAAN. HIER MOET VLUG EEN EIND AAN KOMEN!

DE KALIEF WAS VROEGER EEN ECHTE LEKKERBEK, MAAR NU LAAT HIJ DE FIJNSTE PUDDINKJES, DE MOOISTE TAARTEN EN DE HEERLIJKSTE HAPJES EENVOUDIG STAAN! DE HOFKOK WEET NIET WAT TE DOEN!

MAAR WAT MAG DAN WEL DE REDEN ZIJN DAT DE KALIEF ZO VAN STREEK IS EN NIET MEER EET? DAAR MOET TOCH EEN REDEN VOOR ZIJN!

ZOALS U ZEGT, JUFFROUW. EN DOKTER FABIUS FLOX IS DE ENIGE DIE HEM HELPEN KAN. U MOET WETEN DAT DE KALIEF ZIJN ZOON IS ONTVOERD EN IN DE BERGEN GEVANGEN WORDT GEHOUDEN. ALLEEN VOOR VEEL GOUD EN EDELSTENEN WIL MEN DE JONGEN TERUGGEVEN!

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.

